

Informatieblad

Geachte Lezers,

Na lang wachten hebt u nu toch het nummer 276 van het Informatieblad ontvangen. Wat is er gebeurd?

Na de kortstondige ziekte en het overlijden op 12 februari j.l. van onze vertaalster Mej. M.L. Bastiaanse, z.g., is het Informatieblad niet meer verschenen.

Onze districtsoverste Pater T. Legrand, gevestigd in Brussel, is ermee akkoord dat het blad nu weer in Nederland wordt opgemaakt, wat inhoudt dat er voortaan in Gerwen drie periodieken moeten verschijnen: het Informatieblad, het St. Clemensblaadje en De Kruisvaarder.

Echter, sinds augustus 1984 wordt de Priesterbroederschap St. Pius X in Nederland slechts door een twee paar priesterlijke schouders vertegenwoordigd.

“Schouders eronder!” is altijd onze opvatting geweest en die zal ook zeker zo blijven, maar we moeten ook doelmatig te werk gaan. Na over dit periodiekenprobleem te hebben gedacht en overlegd, concludeerden we dat een effectief gebruik van onze krachten een bundeling van de drie in één Informatieblad betekent. Vandaar hebt u nu een ander type van Informatieblad in handen, nog wel herkenbaar, maar toch met een wat andere inhoud en tegelijk in een handzaam formaat. Het zal tien maal per jaar verschijnen met een dubbel- of zomernummer voor juli en augustus, en een kerstnummer voor december en januari.

Het Informatieblad zal, zo hopen we, lezenswaard, praktisch en ook kleurrijk zijn! Ja, zodanig, dat de tot nu toe voor het blad getoonde belangstelling mag blijven voortduren en zelfs nog groter worden! Verder hopen we dat u begrip hebt voor deze situatie en oplossing.

Regelmatig laten verschijnen, is wat we willen. Steunt u ons daarin alstublieft door uw gebed, hulp en financiële ondersteuning. Er staat geen prijs op het Informatieblad, maar we verwachten van u wel een vrijwillige bijdrage voor het druk- en verzendwerk.

Op de kaft vindt u een heerlijke afbeelding van de gedaanteverandering van Onze Heer Jezus Christus. Aan deze geweldig mooie manifestatie van Jezus' Godheid heeft onze Moeder de H. Kerk een feestdag willen besteden. We vieren dit feest op 6 augustus. Mocht u dit gebeuren op de Berg Thabor moeilijk voorstelbaar vinden, kan misschien deze afbeelding helpen. Terwijl Elias aanwezig komt namens de profeten, Mozes vanwege de Wet, staat Jezus in hun midden als het Evangelie, de vervulling van dat alles. Hij spreekt met de twee oudgedienden over Zijn lijden van verzoening, zolang aangekondigd, waardoor alles zal herleven. Door Zijn Geest zal Hij het aanschijn van de aarde hernieuwen, ook ons, die van “gedaante moeten veranderen”. De oude mens in ons moet sterven, steeds meer moeten wij de vorm van de Mensenzoon aannemen. Die verandering in ons kan niet alleen door de genade tot stand komen, maar wel door onze medewerking met de genade. De inspanningen voor ons geestelijk leven zijn onontbeerlijk. Inderdaad, moeten we er ons toe aanzetten om goed

te bidden, naar de kerk te gaan om God te loven en te danken, deel te nemen aan het H. Misoffer en de HH. Sacramenten te ontvangen.

Zonder inspanning zouden Petrus, Johannes en Jacobus niet boven op de Thabor geraakt zijn. De weg is steil omhoog! Daar was het heerlijk voor hun met een schitterend uitzicht, de rust en de bevestiging in onze Heer. “Ga mee ...,” had Jezus hun gezegd. Het is maar goed dat ze Hem niet hebben laten staan: “Nee, we hebben geen zin ...”, want ze zouden dit geluuksmoment hebben gemist! En wij ... hun getuigenis!

“Laat ons hier blijven! ...” Wat een onvergetelijk moment! “We zijn blij dat we het hebben gedaan ...”

Ja, ook wij mogen dat wel eens denken na een goed gebed, een goede meditatie. Wat een troost! Om met nieuwe kracht de afdaling te doen naar het dagelijks leven met zijn plichten, en dan af en toe nog eens terug te denken aan die heerlijkheid boven.

De HH. Martelaren van Gorcum konden in de ruwe werkelijkheid van de vervolging in de 16e eeuw standhouden, enerzijds door Gods kracht, zeker, maar ook door de vroegere inspanningen voor hun geestelijk leven, trouw aan het gebed en meditatie, aan het “onverwaterd” katholiek geloof en aan het H. Misoffer.

Dat ons en uw werk en gebed en onze aanhankelijkheid aan de Eucharistische Heiland in het Tabernakel mogen bijdragen aan katholiek herstel in de Lage Landen!

Als we Hem, zo verborgen, gelovig zoeken, dan zal Hij ons zegenen! “Uw geloof heeft u redding gebracht!” (Mt. 9, 22)

HH. Martelaren van Gorcum, die ook voor uw geloof aan de werkelijke tegenwoordigheid van Jezus in het H. Altaarsacrament uw leven hebt gegeven, bid voor ons!

Pater Carlo de Beer

Dienst aan God en vrijwilligerswerk

Op 12 februari j.l. is onze trouwe medewerkster Mej. M.L. Bastiaanse na een kort ziekbed overleden. Zij heeft veel gewerkt voor de Priesterbroederschap St. Pius X in Nederland; met name in het vertaalwerk voor het Informatieblad heeft zij de laatste 20 jaar een belangrijke rol gespeeld. Gedenken we haar in onze gebeden. R.I.P.

*Preek tijdens de plechtige Mis van de begrafenis van
Mej. Bastiaanse op dinsdag 17 februari 2015 in Leiden door
Pater C. de Beer*

† Dierbare familieleden, confraters, leden van de Derde Orde, vrienden, kennissen van Mej. Bastiaanse, ... Ria ...,

Voor de laatste keer, bij leven, nam zij hier in deze Kapel O.L. Vrouw van de H. Rozenkrans deel aan het H. Misoffer op zondag Sexagesima. Tot en met de laatste zondag van haar leven op aarde heeft zij naar de H. Mis kunnen komen. De liefde voor de Mis heeft ze van haar goede ouders meegekregen. En Ome Jan, een broer van haar moeder, was bovendien priester, traditioneel priester. Het is zijn kelk, waarin we tijdens deze H. Mis het kostbaar Bloed van Onze Heer Jezus Christus, verborgen onder de gedaante van wijn, mogen opheffen! Zij is voorzien van de genademiddelen van onze H. Moeder de H. Kerk, en wilde vanuit deze kapel, die haar, als voortzetting van onze kapel met gelijke naam in Den Haag, zo zeer aan het hart lag, begraven worden. Zo zijn we dan nu hier samengekomen,

vroeger dan we allen hadden verwacht, om aan onze geliefde overledene: Maria Louisa Bastiaanse, een aan de regel zeer trouwe tertiarius van de Priesterbroederschap St. Pius X, de laatste eer te bewijzen, door voor haar zielenrust het H. Misoffer op te dragen en haar lichaam nog eens te zegenen en als de graankorrel aan de aarde toe te vertrouwen. Waarvan de H. Paulus zegt (1 Kor. 15, 37 en 42): "Het wordt gezaaid in bederf, het verrijst onbederfelijk". Haar ziel is geboren voor de eeuwigheid, waar zij verder leeft in afwachting van de verrijzenis! Is het niet mooi voor haar?! ... Maar wij zullen haar missen!

Ria is 78 jr. geworden. Zij had geen gezin, maar betekende veel voor andere mensen. Hierdoor omringde haar toch een grote familie: de traditionele R.K. geloofsgemeenschap in Nederland. Het is de Kerk van Christus, Zijn Mystiek Lichaam, waarvan de leden in eendracht

moeten leven en zoals Paulus zegt in 1 Kor. 12, 25 v.: “gelijke zorg voor elkaar moeten dragen”. “Gij zijt het lichaam van Christus en ieder in het bijzonder Zijn leden.” “Wanneer één lid lijdt, lijden alle leden mee; komt één lid in aanzien, alle leden delen in zijn vreugde.” En daarna spreekt Paulus over de liefde (1 Kor. 13), zoals we het afgelopen Zondag Quinquagesima hebben gehoord in het epistel. Zonder de liefde zijn we niets! We moeten Gods liefde beantwoorden en het welzijn van de naasten zoeken. Dit was de “grondtoon” van Ria, die naar volmaaktheid streefde, daarom aan zichzelf werkte, evenwichtigheid toonde, balans had, door enerzijds opvoeding en anderzijds haar geestelijk leven, haar gebedsleven. We kennen haar als een gelovige, intelligente en plichtsbewuste vrouw ... die, na het opgeven van haar baan als apothekersassistente op 57-jarige leef-

tijd, en dit deed zij uit principiële redenen, zich met volle overtuiging en al haar krachten voor de Priesterbroederschap St. Pius X heeft ingezet, vooral sinds haar betrokkenheid in 1987 bij de bouw van de Kapel O.L. Vrouw van de H. Rozenkrans in Den Haag. Zij kon financieel rondkomen en wist zich ertoe bestemd en geroepen, om geheel haar leven in de dienst van God te stellen, haar Schepper en Verlosser. Zij zette zich met lichaam en ziel, gezondheid, geschiktheden en haar eigendom in voor Zijn Kerk. Zij wist ook en vergat niet, dat God eens op het eind van haar levensdagen over alles met haar afrekening zou houden, zoals de heer met zijn knechten in het Evangelie over de talenten afrekening hield, die hij hun had toevertrouwd om er hard mee te werken. Daarom diende zij zo gewetensvol, behoedzaam en betrouwbaar als een trouwe knecht of dienstmaagd.

Toen de deuren in Den Haag geopend waren, konden we bij Ria terecht voor devotionalia, we hadden eindelijk een winkeltje! Voor mensen die ze kon helpen en zieken in haar bereik, stond ze altijd klaar. Jaar in, jaar uit heeft ze ieder weekend helpen poetsen en bloemen zetten in de kapel van Den Haag. Wel 20 jaar is ze iedere week naar de priorij in Gerwen gekomen om twee dagen te werken op het secretariaat. Zij stortte zich bovendien op het grote vertaalwerk voor het "Informatieblad". Sommige moeilijke teksten bezorgden zelfs degenen, die moesten nalezen de nodige hoofdbreken. In dit opzicht was zij eigenlijk altijd de "zure appelbijtster". Ze heeft nog ten volle gewerkt aan de vertalingen van de artikelen voor het laatste nummer, dat vooral de synode over het gezin betreft.

Ria maakte zich wel eens zorgen over de opvolging door de jongere generaties. Komen zij op voor de dienst aan God, aan de Kerk? Ik laat daarom vandaag haar oproep klinken, hopend dat die niet verloren gaat! En al kunt u niet zoveel tijd vrijmaken als Ria, doe het samen, steek gezamenlijk de schouders onder al het werk dat te doen valt! En geloof mij! Onze dierbare deed echt niet alleen maar het werk dat haar beviel, waar ze zo zin in had. Tegenzin heeft zij willen overwinnen. Voor de slotfase van haar leven op aarde heeft ze nog kracht mogen opdoen in haar laatste retraite van 2014. In de herfst werd alles voor haar moeilijker. Onze Heer heeft haar toen aangeboden het verlossend en heiligend Kruis op een andere manier te helpen dragen, namelijk in de vorm van lichamelijke ziekte. Zij droeg het bereidwillig. Het hoefde echter niet lang te zijn. Voor Kerstmis hoorde

Ria dat ze in de eerste helft van januari zou geopereerd gaan worden, maar later bleek dat het geen zin meer had.

Vlak voor haar ontslapen in de Heer op de 12e februari heeft zij nog kunnen communiceren ... ze was maar juist opgenomen in Antonius Binnenweg in Rotterdam. In de namiddag van de 11e februari was contact met haar nog mogelijk, maar ze viel al steeds weg. Zij lag daar als een koningin, een beeld van haar mooie ziel, vol rust en overgave.

Ze heeft gediend en schatten verzameld voor de eeuwigheid. Maar zij zou zeggen: "Ik heb toch gewoon mijn plicht

gedaan"... "Laat ons niet op onze verdiensten, maar enkel op Gods barmhartigheid roemen."

Inderdaad, God beoordeelt het levensexamen. Laten wij daarom dan nu tijdens dit Misoffer Gods barmhartigheid voor Ria afsmeaken! En Maria's voorspraak inroepen, de Moeder van Barmhartigheid, dat, mocht het haar nog niet gegeven zijn, zij spoedig voor het aanschijn van God mag toegelaten worden en delen in Zijn gelukzaligheid - toon haar Jezus, de gezegende vrucht van uw schoot! (naar het Salve Regina) - en dat zij al haar geliefden mag weerzien en rusten in vrede. Amen.

De Zuivere Waarheid

Een verklaring van het katholiek geloof. (deel 1)

Vertaling van de 6e oplage van “Die Ganze Wahrheit” Sartoverlag 2012,

Pater M. Gaudron - B. Zaby - J. Persie

“Ik ben de Weg, de Waarheid en het Leven.”

“Rusteloos is ons hart . . .”

Waarom zijn wij op aarde? Wat is de zin van dit leven? Heeft het leven goed beschouwd wel zin?

Op deze en dergelijke vragen weten veel, misschien de meeste mensen, geen antwoord te geven. Daarom lijkt hun leven op een schip dat niet op de haven afstevent, maar stuur- en doelloos door de golven van de zee heen en weer wordt gedreven.

Men moet het doel en de zin van het leven kennen, wil men een gelukkig en rijk leven leiden. En wat geeft ons het antwoord op onze grote levensvragen? - Niets anders dan het geloof, het geloof in Jezus Christus en Zijn Kerk, het katholieke geloof!

Dit antwoord is misschien verrassend, omdat veel mensen niet eens meer op het idee komen dat ze in het katholieke geloof kunnen vinden waarnaar zij op zoek zijn (of wat zij missen). En toch is het zo. De mens is door God geschapen en daarom wordt hij naar God teruggetrokken. Hij moet Hem navolgen en dienen, die

hem het leven heeft geschonken, die voor hem mens geworden is en hem aan het kruis heeft verlost. Doet hij dat niet, dan leeft hij in tegenspraak met zijn diepste bestemming - en hoe zou dat op de duur goed kunnen gaan?

Het ongeloof en het zogenaamde ‘vrije leven’ hebben de mensen niet gelukkig gemaakt, maar ongelukkig gemaakt. De vele zelfdodingen, drugsverslaafden en psychisch gestoorden zijn daarvan het treurige bewijs.

Dit boekje wil u een klein overzicht geven van de katholieke leer. Het beoogt een eenvoudige uiteenzetting en een

korte verklaring van de belangrijkste geloofswaarheden te geven.

Moge het er iets toe bijdragen dat het veel mensen zal vergaan als de heilige Augustinus. Die vond na tientallen jaren, waarin hij zijn geluk in zijn werelds succes als redenaar, in de vrije liefde en in de leer van het manicheïsme¹ had gezocht, de weg terug naar de katholieke Kerk. Terugkijkend op die tijd, waarin hij door innerlijke rusteloosheid en verdriet gekweld werd, bedacht hij de spreuk: “Rusteloos is ons hart, o God, totdat het rust in U!”.

God, de Schepper van de wereld

“In het begin schiep God hemel en aarde,” zegt ons Genesis, het eerste boek van de Heilige Schrift. God heeft de hele wereld uit het niets geschapen. Hij is niet een deel van deze wereld en evenmin een of andere kosmische kracht, maar een persoonlijk Wezen, dat als de Schepper van de wereld tegenover het door hem geschapen werk staat.

Deze waarheid, die voor de mensen uit vroeger tijden vanzelfsprekend was, is tegenwoordig voor velen twijfelachtig geworden. Daarentegen heeft men voor dit eenvoudig feit dat God bestaat eigenlijk niet eens de leer van de Bijbel nodig, want het gebruik van ons verstand is daarvoor al voldoende.

Wel is God zuiver Geest en daarom voor ons mensen, die met onze zintuigen alleen maar stoffelijke dingen kunnen waarnemen, onzichtbaar, maar uit de geschapen dingen kunnen wij het bestaan

van God afleiden. Want hoe moet men het feit, dat er een wereld met levende wezens bestaat, op een andere wijze in redelijkheid verklaren dan door de gevolgtrekking dat er een God moet zijn, die deze wereld heeft geschapen? De heilige Paulus schrijft dan ook: “Want Zijn onzichtbaar Wezen, Zijn eeuwige macht en Zijn Godheid zijn van de schepping van de wereld af bij enig nadenken uit het geschapene duidelijk te kennen. Te verontschuldigen zijn ze dus niet.” (Rom. 1,20)

Modern atheïsme

Weliswaar geloven sommigen nog altijd, dat de natuurwetenschappen de wereld ook zonder God kunnen verklaren. Maar eigenlijk zou voor iedereen, die over deze vraag eens eerlijk zou nadenken, de onzinnigheid van een dergelijke stelling volkomen helder moeten zijn. De natuurwetenschappers onderzoeken immers slechts, hoe de

wereld geschapen is, maar ze kunnen niet zeggen, waarom zij uitgerekend zo is en niet anders of waarom zij eigenlijk bestaat. Ze gaan er altijd van uit dat materie en natuurwetten er zonder meer zijn. Waar de materie vandaan komt en waarom nu juist deze en niet andere natuurwetten gelden, kunnen ze niet uitleggen.

Waarom plant het licht zich met een snelheid van 300.000 km/sec voort en niet met 1.000 of 1.000.000 km/sec? Waarom trekken massa's elkaar aan? Ze hadden elkaar toch ook kunnen afstoten of helemaal geen invloed op elkaar kunnen uitoefenen! Dan zou het bestaan van zonne- en sterrenstelsels niet kunnen bestaan, want deze berusten op de natuurwet dat massa's elkaar aantrekken.

Het Darwinisme

Nog makkelijker leidt men het bestaan van God af uit de levende wereld. Veel wetenschappers (maar lang niet alle!) beweren wel dat men het ontstaan van het leven door de werking van het toeval zou kunnen verklaren, maar dat is alleen maar een smoes om niet in God te moeten geloven.

De aanhanger van de evolutietheorie, Ilya Prigogine², gaf in zijn boek 'Vom Sein zum Werden', (1979, blz. 95) toe: "Zelfs bij de eenvoudigste cellen bestaat de stofwisselingsfunctie uit meer dan duizend gekoppelde chemische reacties die voor hun coördinatie en regeling een gevoelig mechanisme nodig hebben". Kan men logischerwijze aannemen, dat een dergelijk gecompliceerde constructie door toeval is ontstaan, dat meerdere duizenden toe-

vallen in de oersoep gelukkig bij elkaar zijn gekomen? Als iemand op een eiland een fotocamera zou vinden, zou toch niemand op het idee komen dat dit toestel door een gelukkige samenloop van omstandigheden helemaal uit zichzelf zou hebben kunnen ontstaan. Hoeveel gecompliceerder dan een fotocamera is de primitieve cel!

Ook de theorie dat elke soort levend wezen zich uit een ander zou hebben ontwikkeld door toevallige mutaties (evolutioneër) blijkt bij nader inzien klinkklare onzin.

Om te beginnen zou er een grote hoeveelheid overgangsvormen van de ene naar de andere soort moeten zijn. Het is een feit dat zulke overgangsvormen niet te vinden zijn. Het spreekt vanzelf, dat voor de ontwikkeling van bijvoorbeeld een nieuw orgaan, honderden, zo geen duizenden mutaties nodig zouden zijn, die allemaal gelijktijdig zouden moeten plaatsvinden, opdat dat nieuwe orgaan enigszins zou kunnen functioneren.

Een paar voorbeelden

Hoe zou zich bijvoorbeeld de lens van ons oog hebben ontwikkeld? Het zou niet voldoen wanneer er in aanvang een willekeurig lensachtig ding in het oog zou rondrijven; zo'n ding zou vanaf het begin de vorm en de eigenschappen van een lens moeten hebben om het zien te kunnen bevorderen in plaats van te verhinderen. Verder zou deze lens dan op de goede plaats in het oog bevestigd moeten zijn. In het oog bevinden zich zelfs spieren, die al naar gelang de kijkafstand de vorm van de

lens veranderen. Maar wat voor nut zou een perfect beeld hebben, dat de lens op de achterwand van het oog werpt, als daar geen netvlies is dat het beeld kan ontvangen en doorgeven aan de hersenen, en wat voor nut zou het netvlies hebben als er geen corresponderende cellen in de hersenen zijn, die de informatie van het netvlies moeten interpreteren. Lens, netvlies en bijbehorende hersencellen zouden zich toevallig gelijktijdig hebben moeten ontwikkelen om tot een goed resultaat te leiden.

Of denken we aan de verbazingwekkende metamorfose in het dierenrijk; de vlinder heeft geen enkele gelijkenis met de rups, die hij eens was. Hoeveel informatie moet er niet zijn opgeslagen in het erfgoed van de rups, zodat hij zich tot vlinder kan ontwikkelen? En al deze informatie zou toevallig op hetzelfde tijdstip in het erfgoed moeten zijn ontstaan, want het spreekt vanzelf, dat een dier dat half rups en half vlinder is, niet levensvatbaar zou zijn en zeker niet in staat zich voort te planten.

Maar niet alleen dergelijke gecompliceerde ontwikkelingen, maar ook veel eenvoudiger feiten kunnen de evolutieleer niet verklaren.

Nemen we bijvoorbeeld de struisvogel. Hij komt heel praktisch met eelt op stuit, borst en schaambeent ter wereld, dat wil zeggen, precies op die plaatsen die later

met de grond in aanraking komen als hij gaat zitten. Men zou kunnen denken dat de struisvogel dit eelt in de loop van de evolutie ontwikkelt, net zoals een mensenhand die door hard werken eeltig wordt. Maar dat kan niet, want eelt, dat door hard werken is ontstaan, is niet overerfelijk. Als in een bepaalde familie iedereen hard gewerkt en daardoor eeltige handen heeft, dan worden de kinderen nog altijd zonder eelt geboren. De evolutionisten eisen dan ook plechtig, dat door toeval genen worden aangemaakt, die toevallig precies op de goede plekken, en nergens anders, eelt produceren. Daar is wel erg veel geloof voor nodig!

Aan deze en ontelbare andere voorbeelden, die hier wegens plaatsgebrek niet allemaal kunnen worden vermeld, kan men zien dat met één of twee mutaties er nog helemaal niets gebeurt. Op die manier kan men kleine veranderingen en aanpassingen binnen dezelfde soort verklaren, maar in geen geval het ontstaan van nieuwe soorten of nieuwe organen.

Het is een teken van ernstige verblindings, dat uitgerekend tegenwoordig, nu wij de wonderen van de natuur veel beter kennen dan in vroeger tijden, veel mensen geloven dit alles zonder God te kunnen verklaren.

Men kan zeer zeker aannemen, dat er een ontwikkeling van het leven op aarde heeft plaatsgevonden. Maar dan was de oorzaak van die ontwikkeling niet het toeval, maar God, de Schepper van het bestaan en leven van alles en iedereen.

“De veronderstelling, dat het oog door de evolutie is ontstaan, lijkt mij, ik moet het eerlijk bekennen, uiterst onaannemelijk.”

Darwin

“Het ontstaan van het leven op aarde te verklaren door het toeval, komt overeen met de theorie dat een woordenboek zou ontstaan door een ontploffing in een drukkerij.”

Prof. Edwin Couklin, 1952, Amerikaans bioloog

“Waarheen en hoe ver we ook mogen kijken, tussen godsdienst en natuurwetenschap vinden we nergens tegenstrijdigheid, wel op beslissende punten volledige overeenstemming. Godsdienst en natuurwetenschap sluiten elkaar niet uit, zoals tegenwoordig sommigen geloven en vrezen, maar zij vullen elkaar aan en hebben elkaar nodig. - Voor de gelovige staat God aan het begin, voor de natuurkundige aan het eind van het denken.”

Max Planck, +1947

De schepping van God en de zonde

“In het begin schiep God hemel en aarde.” (Gen. 1,1)

‘In het begin’: dat wil zeggen dat er daarvoor niets was behalve God, die van eeuwigheid, niet geschapen, zonder begin en zonder einde bestaat. Maar toen schiep God ‘hemel en aarde’, en vanaf die tijd af is er buiten God nog iets anders: de schepping. Sindsdien is er God en de schepping. De schepping omvat dus alles wat er buiten God is, de hele geschapen wereld, in het Latijn ‘universum’, in het Nederlands ‘heelal’ genaamd.

Wanneer wij tegenwoordig het woord ‘heelal’ horen, denken we direct aan het wereldruim, aan manen, planeten, sterren, sterrenstelsels, aan Ufo’s en ‘Star Wars’. Maar die voorstelling is erg eenzijdig en beperkt. De oude Grieken hadden nog een verreweg verhevener en veelomvattender voorstelling. Zij noem-

den het heelal ‘kosmos’, wat zoveel betekent als ‘sieraden’ of ‘ordening’ en zagen het dienovereenkomstig als een goed geordend geheel, als een hiërarchisch gelede constructie, als een ladder van lagere naar steeds hogere wezens, van de pure materie tot de pure geest.

Hoewel de voorstelling van de oude Grieken verscheidene fouten bevatte, kwamen ze zeker dichterbij de waarheid dan onze eenzijdige moderne voorstelling. Want God schiep inderdaad ‘hemel en aarde’ hetgeen duidelijk een geordende volgorde, een hiërarchie van boven (‘hemel’) naar beneden (‘aarde’) uitdrukt.

En echt, als we naar beneden kijken, zien we dat er lagere schepsels zijn dan de mensen. Zo is er zuiver stof (b.v. stenen, maar ook sterren, planeten en sterrenstelsels), dan zijn er levende wezens, die behalve de stof al een eigen levensbeginsel, een ziel, hebben, eerst de planten en dan

de dieren. En die zijn ook weer rijkelijk onderscheiden, van primitieve eencellige dieren, via vissen en reptielen naar het hoogontwikkelde zoogdier, waarvan de hoogste vertegenwoordigers niet alleen een menselijk voorkomen hebben, maar ook nog een menselijk gedrag aan de dag leggen.

Boven aan de ranglijst staat de mens. Ook de mens bestaat uit stof, ook de mens heeft een ziel, een levensbeginsel, dat over de kundigheden van planten (groei, voeding, voortplanting) en die van de dieren (b.v. zien, horen, voelen) beschikt. Maar de mens kan meer: hij kan geestelijk onderscheiden en willen. En dat kan het hoogst ontwikkelde dier niet, omdat het niet heeft wat de mens bezit, namelijk geest. De mens heeft in tegenstelling tot het dier niet alleen een dierenziel, maar ook een geestesziel. Hij is niet alleen een levend wezen, maar een geestelijk wezen, een 'animal rationale' ofwel een redelijk wezen.

Wat is geest?

Geest is, kort gezegd, alles wat er nog is buiten de stof, dat zelf noch stof (of energie) is, noch stof (of energie) nodig heeft om te bestaan of te handelen. Dat er geestelijke werkelijkheden bestaan, kunnen we gemakkelijk duidelijk maken, als we bijvoorbeeld denken aan begrippen zoals 'vrede' en 'liefde', die niets lijfelijks bedoelen, niets dat men kan aanwijzen of men proefondervindelijk kan bewijzen; toch duiden zij iets werkelijks aan, juist iets geestelijks. Ook de wiskunde heeft met geestelijke dingen te maken. Getallen zijn niet zichtbaar of tastbaar, maar toch echt.

Evenals in de kunsten: weliswaar zijn de kunstwerken tastbaar, hoorbaar, zichtbaar, maar wat de eigenlijke waarde bepaalt, wat uit kleuren, klanken, marmers of wat dan ook kunst tot stand brengt, namelijk de esthetische vorm, dat is zuiver geestelijk en slechts geestelijk herkenbaar. Daarom kunnen dieren net zo weinig met een symfonie van Beethoven beginnen als met wiskunde of met een begrip als 'vrede'. Alleen de mens kan die dingen begrijpen, omdat hij een geestelijk schepsel is.

De engelen

Is de mens dus het hoogste onder de schepselen, of zijn er nog hogere schepselen boven hem? - "God is geest" (Jh. 4,24), de mens bestaat echter uit geest en stof. Hij is weliswaar een geestelijk wezen, echter tamelijk onvolmaakt omdat hij aan de beperkingen van de stof is gebonden.

We kunnen aannemen dat God het niet bij het onvolkomen wezen, de mens, heeft gelaten, maar ook nog geestelijke wezens van een hogere orde heeft geschapen. Zoals Hij tussen de mens en de pure materie een scala aan levende wezens heeft geschapen, zo heeft Hij tussen Hemzelf, de ongeschapen zuivere Geest, en de mens, het geschapen geestelijk wezen van de laagste rangorde, een heel scala van andere geestelijke wezens geschapen, geestelijke wezens zonder stof, geschapen zuivere geesten: de engelen.

Dat de zuivere geesten, de engelen, bestaan, bevestigt ons de Heilige Schrift op talrijke plaatsen. Een engel voorkomt dat Abraham zijn zoon Isaac opoffert (Gen.

22,9-19), een engel verschijnt aan koning David (2 Kon. 24,17), we ontmoeten de engel Rafaël als reisgezel van Tobias (2 Tob. 5,1 vv.). Ook in het Nieuwe Testament treden de engelen veelvuldig op. De engel Gabriël verkondigt de Maagd Maria, dat zij moeder zal worden van de Verlosser (Lc. 1,26 vv.), engelen naderen en dienen de Heer in de woestijn (Matth. 4,11), twee engelen verschijnen aan de vrouwen bij het graf van de wederopstanding (Jh. 20,12).

Christus spreekt zelf meermalen over de engelen: “Want wanneer men opstaat van de doden, dan huwt men niet, noch wordt men gehuwd, maar dan zal men zijn als de engelen in de hemel”. (Mc. 12,25) - “Zorg ervoor, dat gij geen van deze kleinen gering acht, want Ik zeg u: Hun engelen in de hemel zien altijd het aanschijn van Mijn Vader, die in de hemel is.” (Mt. 18,10)

De Heilige Schrift bevestigt daarmee niet alleen het bestaan van de engelen, maar ook de innige relatie, die tussen de engelen en de mensen bestaat. Engelen en mensen leven niet in twee verschillende werelden, maar in een enkel universum, dat geest en stof omvat: ‘hemel en aarde’.

De schepping van de mens

“God sprak: Laat ons de mens maken als ons beeld, op ons gelijkend.” (Gen. 1,26)

De mens bestaat uit geest en stof. Daarom wordt hij de ‘kroon van de schepping’ genoemd, hoewel hij nog schepselen boven zich heeft, want hij is een ‘micro-

kosmos’, een heelal in het klein; in hem verenigen zich ‘hemel en aarde’.

Het hele universum is niets minder dan een beeld van God, waarin deze Zijn oneindige, hoogste volmaaktheid in vele eindige, lagere een hogere volmaaktheden openbaart. Daarom is ook de mens, dit ‘heelal in het klein’, een beeld van God, dat diens oneindige volmaaktheid openbaart.

Toch was het voor God niet genoeg om de mens alleen maar naar Zijn beeld te scheppen. Want de volmaaktheid van God is oneindig veel groter dan de meest volmaakte afbeelding, omdat hij nu eenmaal de ongeschapen God is en ieder schepsel alleen maar schepsel blijft. God wilde echter dat de mens, de ‘kroon van de schepping’ ook ‘naar Zijn gelijkenis’ is, d.w.z. dat hij, zo goed als voor een schepsel ook maar mogelijk is, deel heeft aan de goddelijke natuur zelf.

“God is geest ...” (Jh. 4,24), en bij de geest hoort het onderscheid te kunnen maken en te willen, dat betekent: te beminnen. God kent zich zelf volkomen van eeuwigheid en bemint zichzelf volkomen van eeuwigheid. Dat is het innerlijke goddelijk leven van de allerheiligste Drie-eenheid. En aan dit leven wilde God de mens laten deelnemen: hij moet God aanschouwen, hoe Hij is, en Hem volledig in liefde bezitten. En daarin bestaat de gelijkenis met God volgens 1 Jh. 3,2: “... wij zullen gelijk aan Hem zijn, want wij zullen Hem zien, zoals Hij is”.

Nu kan de mens wel, omdat hij een geestelijk wezen is en daarom verstand en wil heeft, in principe God kennen en beminnen. Maar omdat hij slechts een eindig schepsel is, kan hij door zijn natuur de oneindige God maar zeer zwak en onvolmaakt kennen en beminnen. Daarom moet God de mens boven zijn natuur, zelfs boven elke geschapen natuur, tot de bovennatuur verheffen. Daarvoor is het echter nodig dat God de mens een bijzondere, bovennatuurlijke uitrusting verleent, die dat mogelijk maakt.

Deze bovennatuurlijke uitrusting noemen we de ‘heiligmakende genade’. ‘Genade’ heet zij, omdat zij aan de mens door God uit pure goedheid wordt geschonken, alleen omdat God het zo wil, zonder dat hierop door de mens enige aanspraak kan worden gemaakt. ‘Heiligmakend’ is deze genade, omdat zij de mensen werkelijk heilig maakt. Want zij maakt hem deelachtig aan de goddelijke natuur (2 Pt. 1,4), en de goddelijke natuur is niets anders dan heiligheid.

Echter moet de mens, omdat hij niet God is, de volmaakte aanschouwing en het volmaakte beminnende bezit van God, dat is de eeuwige gelukzaligheid, eerst nog verdienen. Ook daarvoor heeft hij de heiligmakende genade nodig, want omdat het doel van de eeuwige gelukzaligheid bovennatuurlijk is, moeten ook de middelen daartoe bovennatuurlijk zijn. De heiligmakende genade wordt daarom ook wel ‘zaad van de eeuwige gelukzaligheid’ genoemd, want daarmee kan de mens de eeuwige aanschouwing van God verdienen.

Adam en Eva

“En God schiep de mens als Zijn beeld, als het beeld van God schiep hij hem; man en vrouw schiep hij hen.” (Gen. 1,27)

God wilde dat alle mensen door de innigste band van liefde en verwantschap verbonden zijn. Daarom schiep Hij in het begin maar twee mensen: man en vrouw, Adam en Eva. Aan beiden gaf Hij dezelfde menselijke natuur; daarom staat er: “Als het beeld van God schiep hij hem”. Lichamelijk schiep Hij hen verschillend; daarom staat er: “Man en vrouw schiep hij hen”.

God schiep man en vrouw verschillend en toch geheel op elkaar afgestemd, omdat Hij wilde, dat zij zich in het huwelijk op de innigste wijze zouden verenigen en dat uit deze vereniging het hele menselijk geslacht voortkwam. Ze waren voorbestemd om de stamouders van de hele mensheid te worden. God schiep hen daarom niet alleen volmaakt naar lichaam en ziel, Hij verleende hun ook

de heiligmakende genade en rustte hen omwille van de heiligmakende genade uit met een paar bijzondere gaven (zoals vrij van lichamelijke ongemakken en onsterfelijkheid) en gaf hun een door Hemzelf aangelegde wonderschone tuin als woonplaats: het paradijs.

Maar opdat Adam en Eva bij al dit geluk niet zouden vergeten, dat zij tot een veel hoger geluk geroepen waren, namelijk om deel te nemen aan het goddelijk leven zelf, dat zij in het paradijs alleen maar hoefden te verdienen, gaf Hij hun een bijzonder gebod: Hij verbood hun van een bepaalde boom in de tuin te eten.

Dit gebod was voor Adam en Eva gemakkelijk na te leven, want dank zij hun bijzondere genaden was bij hen het verstand volkomen meester over alle andere emoties. Er was in hen geen ongeregelde lust, zoals die zich in ons vaak voordoeft. Ook hadden ze alles wat ze nodig hadden, in overvloed. Het verbod was er alleen maar om hun eraan te herinneren, dat ze niet voor het eeuwige geluk op aarde bestemd waren, maar voor een hoger doel.

De zondeval

“De slang was het sluwste van alle dieren in het wild, die Jahweh God had gemaakt.” (Gen. 3,1)

Het feit dat de slang ‘sluwer’ was dan welk ander dier op aarde, wijst erop dat achter hem meer steekt dan zo maar een dier: een geestelijk schepsel. En welk geestelijk schepsel zich achter de slang verbergt, lezen wij in de Openbaring van de H. Johannes: “De grote Draak werd

neergesmaakt, de oude slang, die Duivel en Satan heet en de ganse aarde verleidt; neergesmaakt op de aarde, neergesmaakt zijn engelen met hem.” (Op. 12,9)

De ‘slang’ is dus de duivel en omdat deze uit de hemel ‘neergesmaakt’ wordt en met hem ‘zijn engelen’, kan dat alleen maar betekenen dat het bij de duivel van oorsprong om een engel gaat. Jezus Christus zegt over hem dat ‘er in hem geen waarheid is’ (Jh. 8,44) en daarom in het ‘eeuwige vuur’ kwam, dat ‘bereid is voor de duivel en zijn engelen’ (Mt. 25,41).

Uit dit alles kan worden opgemaakt, dat God ook de engelen had bestemd tot deelname aan Zijn goddelijke natuur. Evenals bij de mensen moesten ook zij deze zaligheid eerst nog verdienen, alleen ging dat bij hen, in overeenstemming met hun natuur, met een enkele daad, in een enkel ogenblik. Want omdat de engelen niet aan de eisen van de materie gebonden zijn, weten zij direct helder en feil-

loos, zonder lang nadenken, en treffen daardoor ook hun wilsbeschikkingen onmiddellijk, eenduidig en onherroepelijk.

Een dergelijke wilsbeschikking werd van hen verlangd, namelijk of zij zich door God in de eeuwige gelukzaligheid wilden laten verheffen of niet. De engelen, die zich lieten verheffen, kwamen onmiddellijk en voor altijd in Gods eeuwige heerlijkheid. Dat zijn de goede engelen. De engelen die zich niet wilden laten verheffen, werden onmiddellijk en voor altijd in de eeuwige verdoemenis gestort, verwijderd van Gods aangezicht. Dat zijn de gevallen engelen, de demonen, met hun opperste engel Lucifer, Duivel of Satan genaamd.

Omdat nu de hemel voor hen was gesloten, beperkten de demonen zich tot het arbeidsterrein dat hen nog restte. Want ondanks hun val behielden zij de aard van de engelen en bleven hun natuurlijke vaardigheden onveranderd. Daarom wijdden ze zich nu helemaal aan de aarde en haar bewoners, de geestelijke wezens van de laagste orde: de mensen. "... Wee echter de aarde en de zee! Want de duivel is tot u neergedaald; hij is ziedend van woede: want hij weet, hij heeft slechts weinig tijd" (Op. 12,12).

Het is de aard van de engelen als geestelijke wezens van hogere orde, de geestelijke wezens van lagere orde te leiden. Vandaar leiden de goede engelen de mensen met goede ideeën en aanmoedigingen om hen naar God, de oorsprong en het

doel van de schepping te leiden. De gevallen engelen echter leiden de mensen, die daarvoor open staan, om zich door leugen en verleiding van God af te wenden en aan zichzelf te onderwerpen. Dat komt overeen met hun verharde wil, die sinds hun onherroepelijke beslissing vast ligt in de afkeer van God en het trotse egoïsme. Daarom kenschetst de Heilige Schrift de duivel als degene, 'die de hele wereld verleidt'. Verleiding is in zekere zin zijn werk; hij kan niet anders.

Vandaar begon de Duivel ook zeer spoedig met de verleiding van het eerste menspaar in het paradijs. En God liet deze verleiding toe, omdat Adam en Eva door de heiligmakende genade en hun bijzondere gaven sterk genoeg waren om deze zonder moeilijkheid te weerstaan.

Maar Adam en Eva weerstonden hem niet, en zo plantte zich de zonde van de engelen in hen voort. Trots wendden zij zich van God af en wilden zelf als God zijn, "... Wanneer gij daarvan eet, zult gij gelijk aan God worden door de kennis van goed en kwaad" (Gen. 3,5). Niet God zou meer over hen beslissen, ze zouden zelf beslissen wat goed en kwaad was. Daarom aten zij van de boom, waarvan God hun had verboden te eten.

1. Het manicheïsme is een oude religie, gesticht door Mani (216-276) in het oude Perzië. Karakteristiek in het manicheïsme is het zogenaamde dualisme, het geloof namelijk, dat er naast de transcendente en goede God een scheppende en heersende god bestaat, die beiden oorspronkelijk als goed en kwaad naast elkaar heersten.
2. Ilya Prigogine (1917-2003) Scheikundige, filosoof en Nobelprijswinnaar, in 1921 met familie uit Rusland gevlucht, in 1949 tot Belg genaturaliseerd.

Bekering tot Christus of ecologische bekering

Van welke partij verwacht de paus de verlossing?

Over de Encycliek *Laudato Si'*

*door Pater Matthias Gaudron PSPX
(Ontnomen aan de site van het Duitse district.)*

De nieuwe Encycliek *Laudato Si'* (de naam is ontleend aan het Zonnelied van de H. Franciscus van Assisi) is weer een voorbeeld van het feit, dat de autoriteiten van de Kerk de hoop hebben opgegeven, om de wereld voor Christus te winnen en om de Kerk daarom met natuurlijke middelen een plaats in de maatschappij te laten behouden.

Inhoud

De encycliek heeft als ondertitel de tekst: "Over de zorgen voor het gezamenlijke huis" meegekregen, waarbij met het "gezamenlijke huis" onze planeet Aarde wordt bedoeld, die door de milieuvervuiling het gevaar loopt in toenemende mate onbewoonbaar te worden. Dat de paus dit onderwerp heeft gekozen, moet men niet a priori veroordelen, want het behoud van en de bewondering voor de schepping van God is iets, dat ons, christenen, wel gelijk aangaat.

De paus schetst in het eerste hoofdstuk een dramatisch en bijna apocalyptisch beeld van de gevaren, die ons door de milieuvervuiling, klimaatveranderingen, drinkwaterschaarste en het uitsterven van talrijke plant- en diersoorten bedreigen, waarbij hij benadrukt dat juist de armsten van de aarde onder deze milieuschaden het meest zullen hebben te lijden. Wellicht is hier de onzekerheid, dat veel wetenschappelijke voorspellingen, waarop hij zich baseert, niet onomstreden zijn. Vooral met betrekking tot de opwarming van

de aarde wijzen sommige wetenschappers erop, dat aan het verhoogde CO2 gehalte van de lucht veel te veel waarde wordt gehecht en de aarde in het verleden al meerdere warmtetijdperken heeft gekend, die volstrekt niet door mensen werden veroorzaakt. Dertig jaar geleden bestond er bijvoorbeeld ook een ‘algemeen aanvaard wetenschappelijk inzicht’, dat onze Europese bossen weldra zouden sterven. Vandaag wordt daar niet meer over gesproken. Bovendien wijst de paus er zelfs op dat “onder de dekmantel van de milieubescherming een nieuwe onrechtvaardigheid” kan ontstaan (nr. 170)¹, namelijk wanneer de arme landen de milieuverplichtingen niet kunnen nakomen en daarom in hun ontwikkeling geremd worden. Ondanks alles is het zeker een feit dat in veel landen te weinig aan de bescherming van het milieu wordt gedaan.

Mooi en het lezen waard zijn de uiteenzettingen in het tweede hoofdstuk, waarin de verhouding van mens en schepping in het licht van de Heilige Schrift beschouwd wordt, waarbij de paus zich evenwel er bijna voor verontschuldigt, in een encycliek, die uitdrukkelijk aan alle mensen gericht is, over geloofszaken te spreken. De encycliek betoogt hier, dat de mens niet onbepaald meester over de schepping is, maar eerder haar behoeder en beheerder. Er staat, dat de mens in een drievoudige harmonische betrekking geschapen werd, in relatie tot God, tot de naaste en tot de aarde. Deze harmonie zou evenwel door de zonde verbroken zijn.

Volgens een op de Duitse internetsite <http://www.katholisches.info> gepubliceerd interview met bisschop Mario Toso², die een zeer groot aandeel had in het eerste ontwerp van de encycliek, beoogde deze een veel langere inleiding van theologische, liturgische, sacramentele en spirituele aard. Het zou echter de wens van de paus zijn geweest, dit te beperken tot een theologisch deel en enkele vrome overwegingen aan het eind. De paus zou zich daarmee tot initiatiefnemer van een ‘globale ecologische beweging’ willen maken.

Hoewel de uitspraak, dat de oorspronkelijke harmonische betrekking van de mens tot de overige schepping door de zonde zou zijn verbroken, onmiddellijk tot de gevolgtrekking zou moeten leiden, dat herstel van deze breuk alleen door het nalaten van de zonde en de bekering van de harten tot God tot stand kan komen, leest men daarover op de volgende bladzijden niets. De langdradige uiteenzettingen van het grootste deel van de encycliek zouden door iedere willekeurige bioloog of socioloog geschreven kunnen zijn. Het meeste kent men al uit kranten en tijdschriften. De voorstellen van de paus reiken van internationale afspraken ter bescherming van het klimaat, via de menswaardige vormgeving van steden, tot ‘carpoolen’ en het uitdoen van lampen die onnodig branden door particuliere personen.

In elk geval stelt de paus zich in een paar punten op tegen de heersende trend:

- Zo bekritiseert hij dat “in plaats van de problemen van de armen op te lossen en er over na te denken hoe de wereld veranderd kan wor-

den, sommigen slechts komen met het voorstel om het geboortecijfer te laten afnemen” en dat “ontwikkelingslanden soms internationale druk ondervinden, die economische hulp afhankelijk stelt van een zeker beleid van ‘reproductieve gezondheid’.” (nr. 50)

- Hij wijst ook op de tegenstrijdigheden, dat enerzijds de natuur dient te worden beschermd, en anderzijds de zwaksten, namelijk menselijke embryo's, door abortus te vernietigen (nr. 120), of de integriteit van het milieu te eisen, maar door te gaan met experimenten met menselijke embryo's. (nr. 136)
- Ook de gender-ideologie wordt afgekeurd, waar de paus de “waardering van de vrouwelijkheid of de mannelijkheid van het eigen lichaam” noodzakelijk acht en daarom met een citaat van Benedictus XVI de mentaliteit om er aanspraak op te kunnen maken “het sekseverschil uit te wissen” als een “ongezonde houding” kenschetst. (nr. 155)

Dit zijn echter eerder zijdelingse opmerkingen. Uitvoeriger veroordeelt de encycliek de verkwisting van de wegwerpcultuur en een economisch systeem dat toegespitst is op altijd meer groei en de mensen daarom verleidt tot een geheel onnodige consumptie. “In sommige delen van de wereld is daarom de tijd aangebroken om een zekere recessie te accepteren.” (nr. 193)

Ook een verkeerd antropocentrisme, dat alles goed vindt, wat technisch maakbaar is en op egoïstische behoeften inspeelt,

wordt veroordeeld. Terecht wijst de paus erop, dat de mens “niet geheel autonoom is” (nr. 105) en bestempelt het idee, “dat er geen onbestrijdbare waarheden zijn (. . .) en er daarom aan de menselijke vrijheid geen grenzen zijn gesteld” als een kwaad. (nr. 6)

Als remedie stelt de paus een meer gehele ecologie voor en roept daarom op tot een “ecologische ommekeer” (nr. 217) en tot opvoeding naar een “ecologisch burgerschap”. (nr. 211) De weg daarheen is de dialoog.

Kritiek

Het is onthutsend, dat in een encycliek, die toch wel een soort beginselprogramma van de katholieke Kerk tot de ecologie moet zijn, onze Heer Jezus Christus praktisch zonder betekenis is. In het zeer lange, meer dan 41.700 woorden omvattende document wordt Jezus Christus slechts een keer of dertig vermeld. Van God is vaker sprake, want de gedachte van een scheppende God hebben we immers met andere godsdiensten gemeen. Jezus en Zijn Kerk zijn hier alleen maar een gemeenschap tussen andere, die - steunend op hun verschillende culturele en spirituele rijkdommen (vgl. nr. 63) - gezamenlijk aan een betere wereld moeten werken. De paus schijnt vergeten te zijn, wat de H. Petrus over Jezus heeft gepreikt: “Bij niemand anders is er redding” (Hand. 4,12). Dat geldt niet alleen voor het persoonlijke heil van de afzonderlijke mens, maar ook voor de maatschappij en de landen. Zoals er zonder Jezus Christus geen ware en duurzame vrede kan bestaan, zo zal zonder een bekering van

de harten tot God en Zijn Gezalfde, ook de zorg voor de armen en de rest van Gods schepping te wensen over laten. De reden daarvoor ligt erin, dat de door de erfzonde verwonde mens de helen- de genade van Christus nodig heeft om zelfs in het domein van de natuur zijn egoïsme op den duur te overwinnen en steeds het goede te willen. De van nature goede mens, die paus Franciscus hier blijkbaar steeds voor ogen heeft, bestaat daarom niet.

Nemen we hiervoor zomaar een voor- beeld: de zorg voor armen en zieken, die paus Franciscus zo na aan het hart ligt, werd vroeger grotendeels door een schare ordebroeders en -zusters uitgeoefend. Vandaag de dag heeft men daarvoor betaalde arbeidskrachten nodig en straks weet niemand meer, waar het geld daarvoor vandaan moet komen.

Problematisch is ook de behoefte aan een “echte politieke wereldautoriteit” (nr. 175), die Johannes XXIII en Benedictus XVI ook al verlangden, hoewel de laatste alleen de begeleidende, d.w.z. hulpverlenende aard van zo’n autoriteit benadrukte. Een dergelijke behoefte is op zijn minst naïef, want onder de huidige omstandigheden zou zo’n wereldauto- riteit zonder twijfel van antichristelijke aard zijn.

Paus Franciscus lijkt er niet in te geloven, dat een echte nieuwe evangelisatie van de volkeren mogelijk is, en wil daarom, dat de Kerk tenminste aan een, op natuurlijk gebied, betere wereld meewerkt. Dat is een illusie en gaat voorbij aan de god- delijke opdracht van de Kerk. De eerste taak van de Kerk is de prediking van de heilswaarheden en het toedienen van de Sacramenten (vgl. Mt. 28, 18-20). Vol- gens het Woord van onze Heer moeten wij “eerst het Rijk Gods en zijn gerech- tigheid zoeken, dan zal de rest ons wor- den geschonken als toegift,” (vgl. Mt. 6, 33), dus voedsel, kleding en een gezond milieu. De Priesterbroederschap St. Pius X en de met haar bevriende gemeen- schappen leveren dagelijks het bewijs, dat dit ook vandaag nog mogelijk is, om mensen voor een echt katholiek leven te winnen. Indien de leiding van de Kerk zichzelf aan het hoofd van een werkelijk katholieke vernieuwing plaatst, in plaats van deze voortdurend te verhinderen, dan kon de wereld ook vandaag weer verba- zingwekkende dingen beleven, want met Gods genade is het ook vandaag nog mo- gelijk “alles in Christus te vernieuwen.”

1. Dit nummer verwijst naar de alinea in de encycliciek.
2. Bisschop van het diocees Faenza Modigliana (Italië)

Terugblikken

Torendag

De Torendag in het kader van de Peellandroute op 14 mei j.l. trok veel bezoekers naar Gerwen, die in de oude St. Clemenskerk gastvrij ontvangen werden. Voor dit initiatief en alle medewerking een welgemeende dank!

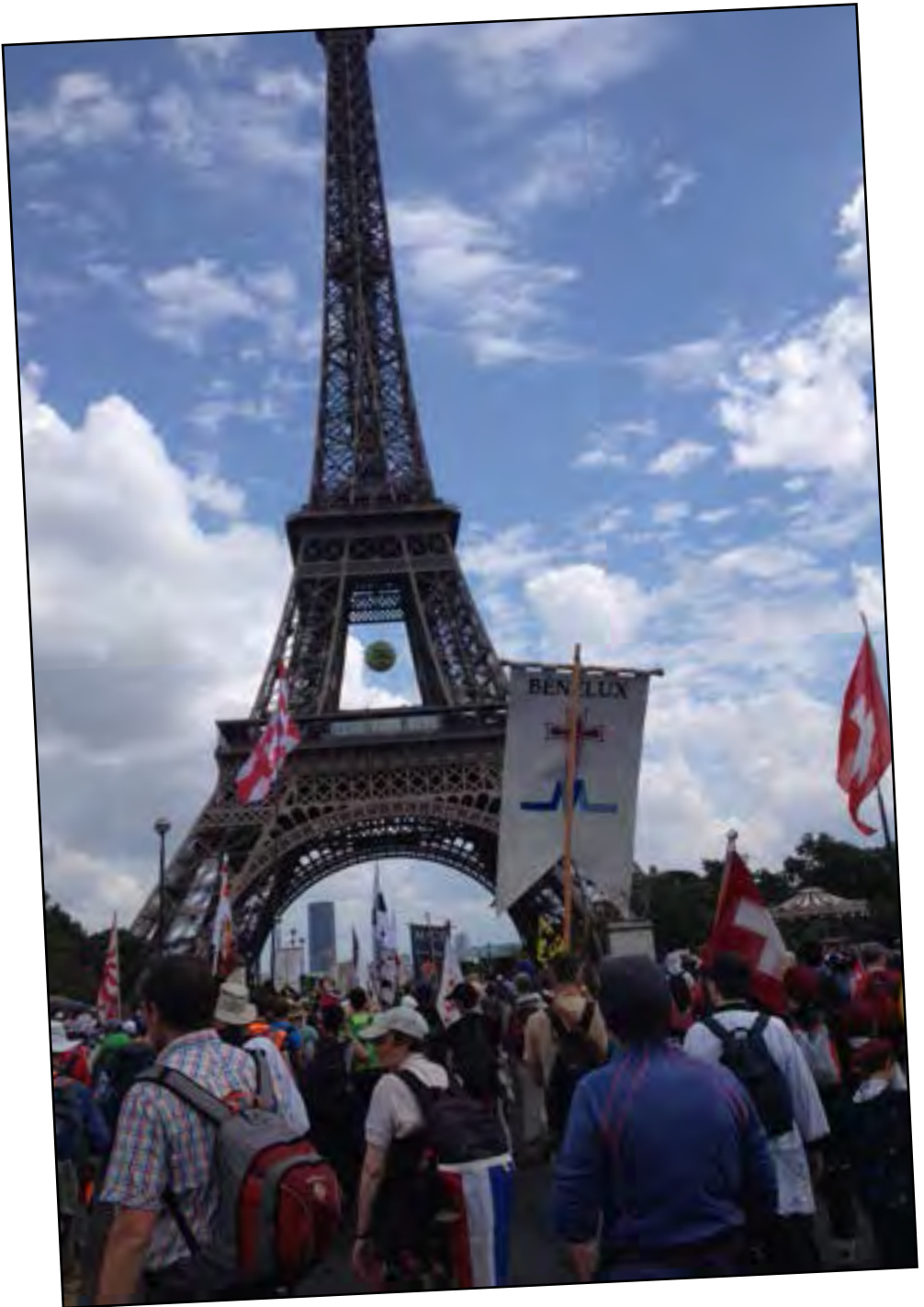

Bedevaart Chartres - Parijs

Een dertigtal Nederlandstalige pelgrims deden met de Pinksterdagen, 23-25 mei j.l., de ca. 105 km te voet tussen Chartres en Parijs. Zij hebben gemediteerd over de Engelen en de onderscheiding van de geesten, gebeden en gezongen. Vol goede moed en geestdrift zijn ze weer veilig terug thuis gekomen.

Sacramentsprocessie in Gerwen, zondag 7 juni 2015

Een feest van geloof en dankbare aanbidding! In de namiddag werd het eensgezind met een tuinfeest voortgezet! Dit jaar mochten we van prachtig weer genieten! Deo gratias! Dank ook aan alle medewerkers en voor alle ondersteuning die het welslagen van de Sacramentsprocessie hebben mogelijk gemaakt!

Laudate Dominum omnes gentes: laudate eum omnes populi!

Maria-ten-Hemel-Opneming

Uit: “Maria het Meesterstuk van God”

door B. Vanmaele o. praem.

Het heeft God behaagd, de nooit volprezen Moeder van Zijn Zoon, in haar allerheiligste lichaam te verheerlijken, niet alleen door haar ongerepte maagdelijkheid tijdens haar leven op aarde, maar ook bij haar zalig heengaan naar de hemel:

1. door Haar te bevrijden, hoogstwaarschijnlijk wel niet van de dood, maar van de ‘heerschappij’ van de dood;
2. door haar maagdelijk lichaam te vrijwaren voor de ontbinding;
3. door de glorievolle verrijzenis ervan te vervroegen, om Maria met ziel en lichaam onmiddellijk op te nemen in de hemel.

Alhoewel het feit van de dood van Maria historisch niet kan bewezen worden, omdat betrouwbare getuigenissen daar-

over ontbreken, lijdt dit nochtans weinig of geen twijfel, omwille van de bijna eenparige mening van de H.H. Vaders, geestelijke schrijvers en godgeleerden, alsook om het algemeen gevoelen van de gelovigen, reeds in de liturgische gebeden van de oudste tijden uitgedrukt.

Maria is, naar aller mening, gestorven uit liefde, niet door ziekte of ouderdom. Zij is, zonder doodsangst of smart, als in een liefdeslaap zacht en vredig uit het leven gescheiden. In dit laatste ogenblik zal Jezus Zijn allerzaligste Moeder wel met heel uitzonderlijke genaden hebben begunstigd, zoals Hij dit ook bij andere gewichtige gebeurtenissen van Maria’s sterfelijk leven altijd heeft gedaan.

Abdijkerk Dormitio Mariae (Slaap van Maria) op de Berg Sion in Jeruzalem. Van deze plaats wordt gezegd dat Maria hier gestorven is.

Eucharistische Kruistocht

*De Kruisvaarder
vakantienummer!*

Bid - Communiceer - Offer je op - Wees apostel!

Het verzameladres van de Schatkisten is:
St. Clemenspriorij, Heuvel 23, 5674 RR Nuenen-Gerwen, Nederland

De Kruisvaarder bidt, communiceert en offert zich op voor de intentie, die Mgr. B. Fellay, algemeen overste van de Priesterbroederschap St. Pius X, iedere maand opgeeft.

Juli

Voor de paus, de bisschoppen en de priesters!

Augustus

Opdat de regerenden de heerschappij van Christus zouden erkennen!

Beste Kruisvaarders,

Tussen 333 en 323 voor Christus ver-
rast de jonge koning en veldheer Alex-
ander de Grote de wereld door met zijn
Grieks-Macedonisch leger het tot dus-
ver grootste rijk op aarde te veroveren:
Perzië. Alexanders rijk omvat daarmee
het enorme gebied van Griekenland en
Egypte tot India en Midden-Azië. Na

Alexanders dood wordt het rijk ver-
deeld onder zijn jonge generaals en
hun opvolgers. Ook het Heilig Land
(Palestina) met het toenmalige uitver-
koren volk van het Oude Verbond (de
Joden) behoort tot zo'n rijk. In al deze
landen leert men nu de Griekse taal,
worden Griekse goden en gewoonten
overgenomen. Zolang ze nog onder
Grieks-Egyptische heerschappij leven,
gaat het de gelovigen vrij goed: ze mo-
gen vrij de ware godsdienst belijden,
leren goed Grieks (nemen zelfs een
tweede - Griekse - naam aan), vertalen
de H. Schrift in het Grieks (zodat ook
andere volkeren het ware geloof leren
kennen) en drijven vredig handel met
hun heidense burens. In woeste oorlo-
gen (187 v. Chr.) valt echter Palestina
in handen van een ander Grieks-over-
heerst rijk: Syrië. In het Joodse volk
ontstaan nu twee partijen: de vromen,
die toch het ware geloof willen bewa-
ren, en de Griekenvrienden, die zich
weinig of niet met de Goede God en het
geloof bezighouden, maar in alles wil-
len meedoen met de mode van de tijd.
Bij laatstgenoemden zijn ook lauwe
priesters, die - zoals in Griekenland -
ook sportscholen oprichten: gymnasia.
Hier trainen de jonge mannen naakt,
laten de sporen van hun besnijdenis

(het toenmalige doopsel) weg-opereren (afval van het geloof!) om dan aan wedstrijden deel te nemen ter ere van de Griekse goden. Onder de tirannieke Grieks-Syrische koning Antíochus IV Epífanes (175-163 v. Chr.) wordt alles nog erger. Geld- en heerszuchtige priesters ruimen de heilige hogepriester Onias uit de weg en trachten met alle middelen de koning te behagen, ja sturen zelfs tempelgeld voor spelen ter ere van een heidense God. De koning zelf nu, wil uit alle onderdanen één volk met één taal en één godsdienst maken. Daarom moet iedereen offeren aan de god Zeus Olympios. Wie nog de ware godsdienst belijdt (besnijding, offers, sabbat, feesten ...) wordt gruwelijk gefolterd en gedood. Wanneer in een huis een H. Schrift wordt gevonden, wordt de Bijbel verbrand en de bezitter gedood. In de tempel van Jeruzalem (toen het enige kerkgebouw op aarde) wordt Gods altaar verontreinigd door heidense bloedoffers en slechte vrouwen. Door het hele land, van dorp tot dorp, trekt een legerafdeling, die van de inwoners verlangt dat ze een heidens

offer brengen. Zo komen ze in 166 v. Chr. ook in de priesterstad Modin en willen het oude maar dappere dorps-hoofd Mattathías tot het heidens offer dwingen. Daarin onderschatten ze hem! Hij antwoordt: "Ook al gehoorzamen alle volkeren de koning en valt iedereen van de ware godsdienst af: mijn familie en ik blijven trouw!" Mattathías en zijn vijf dappere zonen (allemaal priesters) grijpen het zwaard en doden de hele afdeling van de koning. Ze weten dat dan weldra een grotere troepenmacht van de koning zal komen wraak nemen. Daarom roept Mattathías: "Iedereen die het opneemt voor de wet van God: volg mij!" Alle vrouwen volgen, verschuilen zich in holen en leven van de kruiden in het wild, achternagezeten door Antíochus' troepen. De oude Mattathías sterft en geeft de macht over aan zijn dapperste zoon: Judas de Makkabeër ("Hameraar"). Deze verslaat een vijandig leger, kraakt (meestal 's nachts) heidense vestingen en trekt met zijn troepen rond door het Heilig Land, de heidense altaren vernielend en de onderdrukte gelovigen bevrij-

dend. Alsmear meer dappere gelovigen scharen zich aan zijn zijde en “strijden met vreugde de strijd van de Heer!” Als de Makkabeeën (zo noemt men Judas en zijn broers) en hun troepen naderen ontstaat paniek onder de heidense vervolgers en de afvallige Joden. Deze smeken koning Antiochus om een groot leger te sturen. In de herfst van het jaar 165 stuurt de koning zijn veldheer Nikánor met een overweldigende

overmacht met de modernste wapens van die tijd: falanx (met pantsers, lansen en zwaarden bewapend voetvolk), ruitery, strijdswagens, gevechtsolifanten, katapulten, belegeringswerktuigen ... Ook slavenhandelaars reizen mee, om - als alle Joodse mannen zouden gedood zijn - alle vrouwen en kinderen als slaven te verkopen! In de nacht vóór de slag ziet Judas de Makkabeer een droomgezicht: de vermoorde

heilige hogepriester Onias en de lang overleden profeet Jeremias bidden tot God voor de redding van de gelovigen. Daarna overreikt Jeremias aan Judas een gouden zwaard en zegt: “Ontvang dit heilige zwaard als geschenk van God! Hiermee zal je de vijand verslaan.” Vóór de grote slag stuurt Judas alle vreesachtigen naar huis en spreekt tot zijn troepen: “Wees dapper! Wees niet bang voor hun overmacht! Sta pal tegen de heidenen die klaar staan ons en ons heiligdom te vernietigen! Beter is het voor ons te sterven, dan de ellende te zien van ons volk en ons heiligdom! Roepen wij nu de Hemel aan!” Bij Emmaüs stoten de legers op elkaar. Met verbeterheid slaan de Makkabeeën de heidense aanval af. Dan gaan ze onder schreeuwen en gejoel in de verbeterde tegenaanval: “Wel strijden ze met hun handen, maar hun hart bidt tot God!” Ze jagen vijftienduizend tegenstanders over de kling en breken door de linies door naar de bevelhebber! Nikánors arm en hoofd worden afgeslagen, de overlevende flank van de heidenen vlucht en weg zijn alle vijanden uit het land. De soldaten van Judas zingen: “Wat is de Heer goed! Eeuwig duurt Zijn barmhartigheid!” De Makkabeeën nemen nu de heilige stad Jeruzalem in en bevrijden het heiligdom, de tempel. Als ze bij het onteerde offeraltaar aankomen, scheuren ze echter hun gewaad en wenen van droefheid. Het bezoddelde altaar wordt afgebroken, de kapotte delen van de tempel worden heropgebouwd, het onkruid tussen de stenen gewied en een nieuw altaar opgericht. In de maand de-

ember wijdt Judas de tempel opnieuw in en viert het gelovige volk weer feest! Voor de in de oorlog gevallen gelovigen laat Judas offeren en bidden, opdat ze in het vagevuur bevrijd worden van hun zonden. Nog tot 134 v. Chr. woedt de oorlog met de heidenen, alle Makkabeeënbroers vallen in de strijd, maar het volk is dan vrij en kan ieder in vrede leven volgens Gods wet. “Ieder zat weltevreden onder zijn wijnstok.” Al deze gebeurtenissen kan je nalezen in de H. Schrift, in de twee Boeken van de Makkabeeën.

Ook wij beleven nu tijden waarin heidenen en heidenvrienden, die zich in de werkelijkheid bijna niets van de Goede God, Zijn wet en het ware geloof aantrekken het voor het zeggen hebben in het staatsbestuur, de media, het onderwijs, de mode ... Gezinnen hebben het alsmaar moeilijker, vooral ook als ouders meer dan drie kinderen krijgen en ze voor Jezus willen opvoeden. Ook in de heilige Kerk woeden heidenvrienden, die alleen maar navertellen wat de heidenen verkondigen en met H. Mis en Sacramenten knoeien. In juli bidden en offeren we daarom, dat alle godgewijden (in het bijzonder paus, bisschoppen en priesters), zoals de Makkabeeën dappere en trouwe herders mogen zijn die het volk beschermen en het heiligdom reinigen. In augustus bidden en offeren we voor de regerende, dat ze geen Antiochussen maar ook Makkabeeën mogen zijn, die het zoete juk van Jezus aannemen en het volk naar Zijn wil en tot vrede en vreugde van de gelovigen mogen besturen!

Pater K. Huysegems

Generaal de Sonis

1825-1887. Een heilig soldaat

Uit "Toppen", uitgegeven door de Priesters van het H. Hart

"In deze droeve tijd, wat kan men anders doen dan zich geheel stellen in de handen van God? Uit de geest van geloof moeten wij weten en leven, erkennen, dat al onze rampen wél verdiend zijn, hopen dat het bloed dat over de aarde stroomt, roept om barmhartigheid en dat de dagen van vergiffenis niet ver meer zullen zijn. Wij moeten in ons binnenste "Sursum Corda" (omhoog de harten) zeggen, en denken aan die eeuwigheid welke het einde zal zijn van alle ramspoed."

Deze woorden schreef de Sonis aan een vriend toen de Frans-Duitse oorlog van 1870 was uitgebroken. Zijn eerste gedachten waren bij God. Zijn soldatenhart verlangde naar de strijd, maar zijn diepe godsdienstigheid stelde hem tegenover de rampen op het juiste standpunt. Hij verloor het hoofd niet. In het uur van het gevaar en de tegenslag was hij zoals hij iedere dag was: overgegeven aan God.

Het is een mooi en stichtend leven geweest, dat generaal de Sonis leidde. Hij heeft het niet gemakkelijk gehad, want de aard van zijn werkkring was er nu niet direct op aangelegd om brave, innig-godsdienstige mensen te kweken, integendeel ...

Zijn leven was een dapper leven dat zijn hoogtepunt vond in de slag bij Loigny (Fr), in de hopeloze strijd van

enige dapperen tegen een geweldige overmacht.

Louis-Gaston de Sonis werd geboren 25 augustus 1825 op het eiland Guadeloupe van de Franse Antillen. Van vader en moeder kreeg hij geen godsdienstige opvoeding. Tot op zijn zevende jaar werd hem over Christendom of Zaligmaker geen woord gesproken. Toen zijn vader hem meenam naar Frankrijk, kwam hij onder leiding te staan van zijn godsdienstige grootmoeder, bij wie Louis-Gaston inwoonde. Deze grootmoeder verzorgde door haar voorbeeld en gebed zijn godsdienstige opvoeding, die op de colleges, die hij bezocht, voltooid werd.

Aan de twee militaire scholen die hij daarna volgde, leed zijn geloof veel. Het begon te kwijnen en te verslappen. Maar een harde slag, de dood van zijn vader, bracht in hem een diepe levensernst en een sterke wil tot het goed. Hij nam zichzelf weer stevig in handen, bezon zich op zijn bovennatuurlijk levensdoel en ging voortaan zonder af te wijken de weg die hij als de ware zag: de weg van het Christendom.

Achtereenvolgens krijgt hij nu verschillende standplaatsen. Hij was luitenant van de huzaren (militaire ruiters).

In 1848 huwt hij Anais Roger, een befaamde en vrome vrouw. Het leven van de jonge officier is nu reeds de werkelijkheid van zijn eigen spreuk: “Wie zich er eenmaal toe zet God te beminnen, kan Hem nooit genoeg liefhebben”.

Louis-Gaston was een knappe kerel, opgeruimd en levendig van geest, graag gezien bij zijn mede-officieren. Het leven deed zich lachend voor hem open. Hij had er van kunnen genieten en toch deed hij het niet. Hij had zijn ideaal hoger gesteld. Hij was slechts christen, vader en soldaat. Deze drie dingen vroegen al zijn aandacht en toewijding. Het christen-zijn doordrong zijn vaderschap en soldaat-zijn. Het was daarom dat hij de jacht naar vermaak en lediggang, de twee gevaarlijke klippen in het garnizoensleven, bij zichzelf met alle middelen bestreed. Nooit kwam hij in café's; in de “kring” van de officieren verscheen hij slechts zoveel als de kameraadschap het verlangde. De tijd die hij hierdoor bespaarde, besteedde hij voor een groot

deel aan de studie, niet alleen van de krijgskunde, waarin hij wilde uitmunten, maar ook van de godsdienstige kennis, die bij hem in waarde boven alle andere stond. Voor zijn godsdienst kwam hij uit, zonder mensenvrees, meer nog door zijn daden dan door zijn woorden. Hij achtte de adel van het Christendom te hoog, dan dat hij er zich voor zou schamen.

De leefregel die hij zich tijdens zijn verblijf in Limoges (Fr) had gesteld, volgde hij door alle moeilijkheden van menselijk opzicht heen. Elke morgen woonde hij de H. Mis bij. Elke week ging hij te Communie. Dagelijks zonderde hij zich een tijd af om te mediteren en bracht hij een bezoek aan het heilig Sacrament; zijn wachtuur bij de grote Koning. Om zijn menselijk opzicht te overwinnen, deed hij dikwijls expres dingen die op moesten vallen. Toen hij eens in groot huzarentenue in de kerk zat, na de vespers, en hij zich verlegen voelde worden omdat enkele mensen hem wat opvallend aankeken, ging hij aanstonds, om zijn verlegenheid en schaamte te overwinnen, de kruisweg bidden.

Op straat knielde hij dikwijls in parade-uniform neer als hij Ons Heer voorbij zag komen. Dat hij om al deze dingen dikwijls werd uitgelachen en bespot, is vanzelfsprekend. Maar hij liet het er niet voor. Toen een dametje hem eens op straat op beide knieën zag neerknielen voor het heilig Sacrament dat voorbijkwam, begon ze hardop te schaterlachen. De Sonis sprong op en zag haar zo vernietigend aan dat de dame er bleek van werd. “Moet jij daarom lachen, jij?” zei de Sonis, en zijn toon klonk bijna verachtend omdat zo'n “prulleding” niet hem, maar het

Allerheiligste had beledigd. Maar toen hij in de kerk kwam, ging hij toch eerst, voordat hij de Communie ontving, zijn opvliedendheid en onstuimigheid biechten. Zijn flinkheid en kordaatheid won het op den duur bij zijn mede-officieren. Zij kregen eerbied en ontzag voor hem, al scholden sommigen hem nog wel eens uit voor “Jezuïet”.

De Sonis was een vurig Vincentiaan (van de heilige Vincentius a Paulo: een weldoener van de armen). Vooral te Limoges beoefende hij de praktische naastenliefde tegenover de armen. Dit liefdewerk was hem een lust, omdat hij er een praktisch lekenapostolaat in zag, waardoor hij het rijk Gods kon helpen verbreiden over de wereld. Want Louis-Gaston wilde ook apostel zijn. Onder zijn mede-officieren had hij door zijn durvend geloof al veel bekeerlingen gemaakt. Voor het Vincentiuswerk had hij alle tijd over. Zijn bezoeken bij de armen waren niet vluchtig en ontaardden niet in een nuchtere, zakelijke

taxatie van de inboedel en behoeften van de “slachtoffers”. Zijn bezoek bracht geloof en hoop en liefde, al werd natuurlijk de financiële ondersteuning niet vergeten. Een keer vroeg hij aan zijn militaire overheid voor een paar dagen de vrije beschikking over een bagagewagen. Daar trok hij alle straten mee door om huisraad, kleren, dekens en talloze andere dingen te verzamelen.

Nog een ander godvruchtig werk te Limoges dankte zijn ontstaan aan de Sonis. Hij vormde een kring van vrienden, waarmee hij samen maandelijks een nacht doorbracht voor het heilig Sacrament. Deze oefening was een uitbloeit van zijn eigen dagelijks kort bezoek aan het Allerheiligste. Die nachten noemde hijzelf “des nuits délicieuses”, heerlijke nachten.

De herinnering aan de Sonis bleef dan ook na zijn vertrek te Limoges voortleven. Twintig jaar later toen hij na het gevecht van Loigny als een verminkte door Limoges reed, riep een vrouw: “Daar is de heilige van de kathedraal,” doelend op zijn veelvuldige bezoeken aan het Allerheiligste. De faam van de Sonis’ echte, daadkrachtige vroomheid verbreidde zich sterk.

Van Limoges vertrok de Sonis als kapitein naar Algerije. Het Algerijnse leger was over het algemeen bedorven. Het zedelijk peil was bedroevend laag. Maar de Sonis stond voor niets. Wat hij vooral nastreefde was de vorming van een kern echte Christenen in het bedorven leger. Bescheiden en omzichtig, zacht en krachtig werkt hij aan de bekering van zijn soldaten. Moeders in Frankrijk droegen hem de zorg voor hun jongens op. De missionarissen uit die streken getuigden dat zijn

voorbeeld voor hen zelf een voortdurende aansporing en krachtige prikkel was tot harder werken en inniger godsdienstig leven. Zijn fijngevoelige bekeringsmethode, waarmee hij de soldatenzielen voor God trachtte te winnen, was voor de priesters dikwijls een richtlijn in de missionering.

Zijn persoonlijk leven vergat de Sonis bij dit alles niet. Bij de Trappisten deed hij zijn retraite, hij werd lid van de derde orde van de Carmel, in Algiers richtte hij het werk van de nachtelijke aanbidding op, en hij bleef ook hier een ijverig Vincentiaan. Voortaan ging hij dagelijks te Communie. Zijn spreuk was: “Amour et résignation”, “liefde en berusting”. Bij dit alles had de Sonis zijn handen vol werk. Herhaaldelijk moest hij expedities tegen de inlanders leiden. Hij was een zeer bekwaam legerleider en zijn tactiek op de expedities was beroemd. Bij een expeditie naar Marokko in oktober 1859 werd het leger

door de cholera geteisterd. Vier tot vijf procent van de soldaten viel dagelijks als slachtoffer van de ziekte. Er waren geen verplegers en aalmoezeniers. De Sonis deed al het werk. Dag en nacht bracht hij door bij de zieken en stervenden, hij was ziekenzuster en aalmoezenier; verpleegde gewonden en bereidde voor op een zalig sterven.

Toen in 1870 de oorlog met Duitsland uitbrak vroeg de Sonis naar Frankrijk te mogen komen om het vaderland te verdedigen. Men weigerde: ook in Algerije had men bekwame mannen nodig. Maar de Sonis gaf niet op. Het was voor hem niet te houden daar in Afrika. Werkeloos te zitten, terwijl Frankrijk dreigde ten onder te gaan.

Of hij dan als gewoon soldaat in het Franse leger mocht meevechten? Eindelijk zwichtte men. Men gaf hem het opperbevel over het hele zeventiende legerkorps. De opdracht was Parijs te ontzetten en de vijand te keren. Maar het was reeds een verloren zaak. De soldaten waren moe en vluchtten bij de hevige druk van de vijand. De Sonis zette met weinig getrouwen het gevecht bij Loigny voort. Ze vielen bijna

allemaal. De Sonis zelf werd zwaar gewond: men moest hem een been afzetten. Het werd een nederlaag, maar onsterfelijk bleef de heldenmoed van de generaal en zijn mannen, meestal Oud-Zoeaven¹, die streden onder de banier van het H. Hart die de Zusters van Paray-le-Monial voor hem hadden geborduurd.

De enige gunst die hij na de oorlog voor zijn geweldige moed en opoffering vroeg, was in het leger te mogen blijven ondanks zijn invaliditeit. Het werd hem toegestaan. De Sonis was militair in zijn hart. Hij kon er niet van scheiden.

En toch zou hij enkele jaren later zijn ontslag indienen. Waarom? De kerkvervolging in Frankrijk nam volop toe. Het leger werd gebruikt om de bepalingen en wetten tegen de kloosters en geestelijken uit te voeren. Ook aan het legerkorps van de Sonis werd die taak opgedragen. Maar men deed het omzichtig: men gaf de bevelen rechtstreeks aan de ondergeschikten om de Sonis, die bekend stond om zijn rondborstig Christendom, niet te kwetsen. Hij kon zelf buiten de hele kwestie blijven. Maar achteraf verneemt hij er toch van. Hij protesteert en dient zijn ontslag in. Zijn korps is geschandvlekt, hij wil geen generaal zijn over een korps dat tegen de Katholieke Kerk strijdt. Wat men ook praat: hij weigert en eist zijn ontslag. Dit is de Sonis' afscheid van het leger. Wat hem dat gekost heeft, zullen slechts weinigen begrijpen. Maar wij weten: de Sonis was boven alles Christen.

De laatste levensjaren waren voor de generaal lijden en pijn. Lichaamslijden

en pijn om zijn vaderland dat hij zag afglijden naar de goddeloosheid. Toch zei hij bij alle beproeving slechts dit: “Mijn Jezus, hoe liefderijk is Uw hand, ook in het felste van de beproeving. Moge ik gekruisigd worden, maar gekruisigd door U!”

Juffrouw Elly

1. Zoeaven zijn soldaten die tijdens het pontificaat van Paus Pius IX vrijwillig in pauselijke dienst traden ter bescherming van de Kerkelijke Staat tegen de Italiaanse eenheidsbeweging. Eén van de vele Nederlandse Zoeaven is Pieter Jong uit Lutjebroek. Hij vocht in 1867 bij Monte Libretti tegen de vrijheidsstrijders, die het grondgebied van de paus wilde afnemen

Schatkisten

Hoe vol waren de Schatkisten van

	mei	juni
Aantal Schatkisten:	11	11
Dagelijkse Toewijding	388	396
H. Mis	109	96
H. Communie	92	80
Geestelijke Communie	327	382
Offers	304	352
Tientjes	1.404	1.574
Bezoek aan het Allerheiligste	166	160
Meditatie	85	56
Goed Voorbeeld	257	288
Puntje	223	252

Puntje

Luister eens: het puntje voor juli is:

Iedere dag het gebed tot de Heilige Geest voor de Kerk bidden!
(Zie binnenzijde van de Schatkist van juli.)

En het puntje voor augustus is:

Niet liegen!
De leugen is heel dun van vel, men kan er doorzien wonderwel!

Beste Kruisvaarders,

Er zijn mensen die het heel gemakkelijk nemen met de leugen. Het Puntje voor augustus zal helpen om te zien of dit misschien bij jou ook het geval is! Of je hiertegen actie moet ondernemen of niet.

Dat de leugen geen standhoudt, laat volgend verhaaltje mooi zien.

Er was eens een kleine jongen, die voor het eerst eens had mogen meegaan naar een grote stad. Toen hij de andere dag met zijn vader over het veld ging, vertelde hij uitvoerig wat hij in de stad had gezien.

“Vader,” zei hij, “ik heb een schaap gezien, dat zeker zo groot was als dat huis

daar.” De vader glimlachte en dacht er over na, hoe hij het kind het liegen zou kunnen afleren. Hij verzon daarom het volgende:

“Er was eens een brug,” vertelde hij, “en iedere mens, die daarover ging en had gelogen, brak zijn benen”. De jongen luisterde verbaasd, want ze zouden ook over een brug moeten. Zijn hart begon al heftiger te kloppen. Hij vroeg: “Vader, was dat misschien de brug, waar we dadelijk over moeten?” De vader antwoordde: “Dat weet ik niet; het heeft trouwens geen belang, omdat geen van ons beiden heeft gelogen”. De jongen werd wel een beetje bang. “Vader,” zei hij na een poos, “het schaap, waarvan ik sprak, was eigenlijk niet zo groot als een huis, maar het kwam wel tot boven aan het venster”. De vader zei niets; hij glimlachte alleen maar. Ze gingen verder. Naarmate ze de brug naderden, kreeg de jongen het steeds meer benauwd. “Vader,” zei hij, “het schaap was heel groot, het kwam zeker tot boven aan de deur”. De vader antwoordde nog niets. De brug lag al voor hen. “Vader, bent u er zeker van dat het die brug niet is, waarop de mensen hun benen breken, als ze hebben gelogen? Ik heb namelijk gelogen. Het schaap, dat ik heb gezien, was niet groter dan andere schapen.”

De vader was tevreden over die woorden van zijn zoon en zei: “Het is beter dat je nooit meer liegt, jongen”.

Al is de leugen nog zo snel, de waarheid achterhaald hem wel! Met de leugen kom

je altijd in de problemen. En God kan men niet bedriegen.

Niet liegen, in de waarheid blijven, is een groot goed! Hierop rust Gods zegen! De H. Schrift zegt: “God heeft een afschuw van leugentaal. Maar welbehagen in hen, die de waarheid betrachten”. (Spreuken 12, 22) Hij heeft namelijk de mensen de vaardigheid om te spreken gegeven, opdat ze dat zeggen, wat waar is. Wie liegt of huichelt zondigt altijd tegen de waarheid; gewoonlijk licht, maar zwaar, als hierdoor iemand groot nadeel ondervindt. We mogen niet liegen om bestwil of om een ander een dienst te bewijzen. Nooit liegen, ook al is het in alle stilte, is dapper!

Men liegt, als men opzettelijk iets zegt, dat niet waar is, en huichelt, indien men zich opzettelijk beter voordoet dan men in werkelijkheid is. Zo waren de Farizeeërs. De Heiland noemde ze slangengebreed. De eerste leugen op aarde kwam van de duivel. Jezus noemt hem daarom “vader van de leugen” (Jh. 8, 44).

Verzonnen verhalen, grappen, enz. zijn geen leugens, als men ze niet als waar gebeurd vertelt of als men meteen opheldering geeft (Op zo’n manier willen ze niet bedriegen.) Een ontwijkend antwoord is ook geen leugen.

Als je ’s avonds eerlijk kunt zeggen, dat je die dag niet hebt gelogen, dat je de hele dag echt was, zet dan een 1 in de kolom Puntje van de Schatkist! Doe je best!

Pater C. de Beer

Bijbelse Geschiedenis

R. Businger

36. Jezus wandelt over het water.

Vermeerder ons geloof! Lc. 17, 5

De leerlingen gingen op Jezus' bevel in hun schip, om naar Kafarnaüm terug te keren, terwijl Hij zelf het gebergte was ingegaan, om er te bidden. Het was reeds laat in de avond geworden. Eensklaps stak een hevige wind op en dreef de golven tegen het schip, zodat zij slechts met grote moeite voorwaarts kwamen.

Tegen de vierde nacht (deze begon om drie uur) kwam Jezus naar hen toe, wandelend op het water. Toen zij Hem zagen, meenden zij, dat het een verschijning was, en “ze gilden het uit”. Jezus sprak hen vriendelijk aan en zei: “Wees gerust, Ik ben het, vrees niet”. Petrus sprak: “Heer, als U het bent, beveel mij dan over het water tot U te komen”. Jezus zei: “Kom!” En Petrus verliet het schip en wandelde over het water. Maar bij het zien van de geweldige storm werd hij bevreesd en riep, toen hij begon te zinken: “Heer, red mij!” En dadelijk stak Jezus Zijn hand uit en greep hem, zeggende: “Kleingelovige, waarom hebt u getwijfeld?”

Daarop begaven beiden zich in het schip en dadelijk bedaarde de wind. Allen, die in het schip waren, aanbaden Jezus en zeiden: “Waarlijk, U bent de Zoon van God”.

37. De belofte van het H. Sacrament van het Altaar.

Heer, geef ons dit brood voor altijd. Jh. 6, 34

Daags na de wonderbare broodvermenigvuldiging zocht het volk Jezus op en vond Hem te Kafarnaüm in de synagoge. Jezus wist, dat zij Hem alleen opzochten, omdat zij gisteren verzadigd waren geworden. Daarom sprak Hij tot hen: “Arbeid niet voor de spijs, die vergaet, maar voor de spijs, die blijft tot in het eeuwig leven en die de Mensenzoon u zal geven”. Dan vermaande Jezus hen met klem, te geloven in Hem en in Zijn goddelijke zending, om het eeuwig leven te ontvangen, en vervolgde: “Ik ben het levend brood, dat uit de hemel is neergedaald; zo iemand eet van dit brood, zal hij in eeuwigheid leven. En het brood, dat Ik zal geven, is Mijn vlees voor het leven van de wereld”.

(1) Nu zeiden enige toehoorders: “Hoe kan Hij ons Zijn vlees te eten geven?” Jezus hernam: “Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u: zo u het vlees van de Mensenzoon niet eet en Zijn bloed niet drinkt, dan hebt u het leven niet in u. Wie Mijn vlees eet en Mijn bloed drinkt, heeft het eeuwig leven; en Ik zal hem op de jongste dag doen verrijzen. Want wie Mijn vlees eet en Mijn bloed drinkt, heeft het eeuwig leven; en wie Mijn

vlees eet en Mijn bloed drinkt, blijft in Mij en Ik in hem. Zoals de Vader die leeft, Mij heeft gezonden, en Ik leef door de Vader, zo zal ook hij, die Mij eet, leven door Mij. Dit is het brood, dat uit de hemel is neergedaald. Niet zoals de vaders het (manna) hebben gegeten en toch zijn gestorven; wie dit brood eet, zal leven in eeuwigheid”.

(2) Bij het horen van deze woorden gingen vele toehoorders weg. (3) Zelfs vele van Zijn leerlingen zeiden: “Dit woord is hard; wie kan zo iets aanhoren?” En zij verlieten Hem. Doch Jezus stond er op, dat de belijders van Zijn leer dit geheim van het H. Sacrament van het Altaar zouden geloven, en Hij vroeg daarom (4) aan Zijn Apostelen: “Wilt ook u misschien heengaan?” Hem antwoordde Petrus in naam van allen: “Heer, naar wie zouden we gaan? U hebt woorden van eeuwig leven; en we geloven en weten, dat U bent de Heilige van God”.

Zolang de Israëlieten in de woestijn waren, viel dagelijks tot versterking en onderhoud van het aardse leven het witte, honingzoete manna van de hemel. Het was een voorafbeelding van Jezus, die in het Allerheiligste Sacrament van het Altaar tot aan het einde van de wereld als zoete spijs van de hemel op aarde nederdaalt, en de gelovigen tot versterking en onderhoud van de ziel toegediend wordt onder de gedaante van brood.

Bedevaart Gorcum - Brielle

29 - 30 augustus 2015

**Voettocht
voor
katholiek herstel!**

Aanmelden met inschrijfformulier of
via de mail: pjotrzegers@hotmail.com

zaterdag: 8.00 uur oude Sint-Janstoren, Krijtstraat 1, Gorcum
zondag: 16.30 uur stadspoort Brielle, Oostdam / Kaaistraat

Kalender Gerwen

Juli

wo.	1	7.15	H. Mis	Feest van het Kostbaar Bloed van O.H. Jezus Christus (1e kl.)
do.	2	17.30 18.30	Lof H.Mis	O.-L.-Vrouw-Visitatie (2e kl.); ged. HH. Processus en Martinianus, mart.
vr.	3	17.30 18.30	Lof H. Mis	Eerste vrijdag v.d. maand, votiefmis v.h. H. Hart van Jezus (3e kl.); ged. H. Rumoldus, biss. en mart. (bisdom 's Hertogenbosch), en H. Ireneüs, biss. en mart.
za.	4	8.30	H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand, votiefmis v.h. Onbevlekt Hart van Maria (22 aug.) (3e kl.). Daarna uitstelling tot 12.30.
zo.	5	10.30	Hoogmis	6e zondag na Pinksteren (2e kl.); kinderzegen
ma.	6	18.30	H. Mis	door de week (4e kl.)
di.	7	18.30	H. Mis	Zoete Lieve Vrouw van Den Bosch (2e kl.) (eigen van het bisdom); ged. HH. Cyrillus en Methodius, biss. en bel.
wo.	8	7.15	H. Mis	H. Elisabeth, koningin van Portugal, weduwe (3e kl.)
do.	9	17.30 18.30	Lof H.Mis	HH. Martelaren van Gorcum (3e kl.) (bisdom 's Hertogenbosch)
vr.	10	7.15	H. Mis	De zeven HH. Broers, mart., en Rufina en Secunda, maagden en mart. (3e kl.)
za.	11	8.30	H. Mis	O.L. Vrouw op zaterdag (4e kl.); ged. H. Pius I, paus en mart.
zo.	12	10.30	Hoogmis	7e zondag na Pinksteren (2e kl.)
ma.	13	18.30	H. Mis	door de week (4e kl.)
di.	14	18.30	H. Mis	H. Bonaventura, biss. en kerkl. (3e kl.)
wo.	15	7.15	H. Mis	H. Plechelmus, biss. en bel. (3e kl.) (bisdom 's Hertogenbosch); ged. H. Henricus, keizer en bel.
do.	16	17.30 18.30	Lof H. Mis	door de week (4e kl.); ged. O.L.Vrouw van de Berg Carmel
vr.	17	7.15	H. Mis	door de week (4e kl.); ged. H. Alexius, bel.
za.	18	8.30	H. Mis	H. Camillus van Lellis, bel. (3e kl.); ged. H. Symphorosa en haar zeven zonen, mart.

zo. 19	10.30	Hoogmis	8e zondag na Pinksteren (2e kl.)
ma. 20	18.30	H. Mis	H. Hiëronymus Aemilianus, bel. (3e kl.); ged. H. Margaretha van Antiochië, maagd en mart.
di. 21	18.30	H. Mis	H. Laurentius van Brindisi, bel. en kerkl. (3e kl.); ged. H. Praxedes, maagd
wo. 22	7.15	H. Mis	H. Maria Magdalena, boetelinge (3e kl.)
do. 23	17.30	Lof	
	18.30	H. Mis	H. Appolinaris, biss. en mart.(3e kl.); ged. H. Liborius, biss. en bel.
vr. 24	7.15	H. Mis	door de week (4e kl.); ged. H. Christina, maagd en mart.
za. 25	8.30	H. Mis	H. Jacobus de Meerdere, Apostel (2e kl.); ged. H. Christophorus, mart.
zo. 26	10.30	Hoogmis	9e zondag na Pinksteren (2e kl.)
ma. 27	18.30	H. Mis	door de week (4e kl.); ged. H. Pantaleon, mart.
di. 28	18.30	H. Mis	HH. Nazarius en Celsus, mart., Victor I, paus en mart., en Innocentius I, paus en bel. (3e kl.)
wo. 29	7.15	H. Mis	H. Martha, maagd (3e kl.); ged. HH. Felix II, paus en mart., Simplicius, Faustinus en Beatrix, mart.
do. 30	17.30	Lof	
	18.30	H. Mis	door de week (4e kl.); ged. HH. Abdon en Sennen, mart.
vr. 31	7.15	H. Mis	H. Ignatius van Loyola, bel. (3e kl.)

Augustus

za. 1	8.30	H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand, votiefmis v.h. Onbevlekt Hart van Maria (22 aug.) (3e kl.); ged. HH. Makkabeeën, mart. Daarna uitstelling tot 12.30.
zo. 2	10.30	Hoogmis	10e zondag na Pinksteren (2e kl.); kinderzegen
ma. 3	18.30	H. Mis	door de week (4e kl.)
di. 4	18.30	H. Mis	H. Dominicus, bel. (3e kl.)
wo. 5	7.15	H. Mis	O.-L.-Vrouw-ter-Sneeuw (3e kl.)
do. 6	17.30	Lof	
	18.30	H. Mis	Gedaanteverandering van O. H. Jezus Christus (2e kl.); ged. HH. Sixtus II, paus, Felicissimus en Agapitus, mart.
vr. 7	17.30	Lof	
	18.30	H. Mis	Eerste vrijdag v.d. maand, votiefmis v.h. H. Hart van Jezus (3e kl.); ged. H. Cajetanus, bel., en H. Donatus, biss. en mart.
za. 8	8.30	H. Mis	H. Johannes Maria Vianney, pastoor van Ars, bel. (3e kl.);

				ged. HH. Cyriacus, Largus en Smaragdus, mart.
zo.	9	10.30	Hoogmis	11e zondag na Pinksteren (2e kl.)
ma.	10	18.30	H. Mis	H. Laurentius, diaken en mart. (2e kl.)
di.	11	18.30	H. Mis	door de week (4e kl.); ged. HH. Tiburtius en Susanna, mart.
wo.	12	7.15	H. Mis	H. Clara van Assisië, maagd (3e kl.)
do.	13	17.30	Lof	
		18.30	H. Mis	door de week (4e kl.); ged. HH. Hyppolitus en Casianus, mart.
vr.	14	7.15	H. Mis	Vigilie van Maria-ten-Hemel-Opneming (2e kl.); ged. H. Eusebius, bel.
za.	15	10.30	Hoogmis	Feest van Maria-ten-Hemel-Opneming (1e kl.), verplichte feestdag
zo.	16	10.30	Hoogmis	12e zondag na Pinksteren (2e kl.)
ma.	17	18.30	H. Mis	H. Hyacinthus, bel. (3e kl.)
di.	18	18.30	H. Mis	door de week (4e kl.); ged. H. Agapitus, mart.
wo.	19	7.15	H. Mis	H. Johannes Eudes, bel. (3e kl.)
do.	20	17.30	Lof	
		18.30	H. Mis	H. Bernardus, abt en kerkl. (3e kl.)
vr.	21	7.15	H. Mis	H. Johanna Francisca Fremiot de Chantal, weduwe (3e kl.)
za.	22	8.30	H. Mis	Feest van het Onbevlekt Hart van Maria (2e kl.); ged. HH. Timotheus, Hippolytus en Symphorianus, mart.
zo.	23	10.30	Hoogmis	13e zondag na Pinksteren (2e kl.)
ma.	24	18.30	H. Mis	Kerkwijdingsfeest van de kathedraal van Den Bosch (1e kl.) (eigen van het bisdom)
di.	25	18.30	H. Mis	H. Bartholomeus, apostel (2e kl.) (bisdom 's Hertogenbosch); ged. H. Lodewijk, koning en bel.
wo.	26	7.15	H. Mis	door de week (4e kl.); ged. H. Zephyrinus, paus en mart.
do.	27	17.30	Lof	
		18.30	H. Mis	H. Jozef Calasanctius, bel. (3e kl.)
vr.	28	7.15	H. Mis	H. Augustinus, biss, bel. en kerkl. (3e kl.); ged. H. Hermes, mart.
za.	29	geen	H. Mis	Onthoofding van de H. Johannes de Doper (3e kl.); ged. H. Sabina, mart.
zo.	30	8.30	H. Mis	14e zondag na Pinksteren (2e kl.)
		17.30	Hoogmis	(In Brielle) Votiefmis HH. Martelaren van Gorcum (2e kl.); ged. 14e zondag na Pinksteren
ma.	31	18.30	H. Mis	H. Raymundus Nonnatus, bel. (3e kl.)

Kalender Leiden

Juli

vr.	3	18.00	Lof	
		19.00	H. Mis	Eerste vrijdag v.d. maand, votiefmis v.h. H. Hart van Jezus (3e kl.); ged. H. Ireneüs, biss. en mart.
za.	4	9.00	H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand, votiefmis v.h. Onbevlekt Hart van Maria (22 aug.) (3e kl.). Daarna uitstelling tot 13.00.
zo.	5	10.30	Hoogmis	6e zondag na Pinksteren (2e kl.); kinderzegen
vr.	10	geen	H. Mis	De zeven HH. Broers, mart., en Rufina en Secunda, maagden en mart. (3e kl.)
za.	11	geen	H. Mis	O.L. Vrouw op zaterdag (4e kl.); ged. H. Pius I, paus en mart.
zo.	12	10.30	Hoogmis	7e zondag na Pinksteren (2e kl.)
vr.	17	19.00	H. Mis	door de week (4e kl.); ged. H. Alexius, bel.
za.	18	9.00	H. Mis	H. Fridericus, biss. en mart. (3e kl) (bisdom Rotterdam); ged. H. Camillus van Lellis, bel., en H. Symphorosa en haar zeven zonen, mart.
zo.	19	10.30	Hoogmis	8e zondag na Pinksteren (2e kl.)
vr.	24	geen	H. Mis	door de week (4e kl.); ged. H. Christina, maagd en mart.
za.	25	geen	H. Mis	H. Jacobus de Meerdere, Apostel (2e kl.); ged. H. Christophorus, mart.
zo.	26	10.30	Hoogmis	9e zondag na Pinksteren (2e kl.)
vr.	31	19.00	H. Mis	H. Ignatius van Loyola, bel. (3e kl.)

Augustus

za.	1	9.00	H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand, votiefmis v.h. Onbevlekt Hart van Maria (22 aug.) (3e kl.); ged. HH. Makkabeeën, mart. Daarna uitstelling tot 13.00.
zo.	2	10.30	Hoogmis	10e zondag na Pinksteren (2e kl.); kinderzegen
vr.	7	18.00	Lof	
		19.00	H. Mis	Eerste vrijdag v.d. maand, votiefmis v.h. H. Hart van Jezus (3e kl.); ged. H. Cajetanus, bel., en H. Donatus, biss. en mart.
za.	8	9.00	H. Mis	H. Johannes Maria Vianney, pastoor van Ars, bel. (3e kl.); ged. HH. Cyriacus, Largus en Smaragdus, mart.
zo.	9	10.30	Hoogmis	11e zondag na Pinksteren (2e kl.)

vr.	14	19.00	H. Mis	Vigilie van Maria-ten-Hemel-Opneming (2e kl.); ged. H. Eusebius, bel.
za.	15	10.30	Hoogmis	Feest van Maria-ten-Hemel-Opneming (1e kl.), verplichte feestdag
zo.	16	10.30	Hoogmis	12e zondag na Pinksteren (2e kl.)
vr.	21	19.00	H. Mis	H. Johanna Francisca Fremiot de Chantal, weduwe (3e kl.)
za.	22	9.00	H. Mis	Feest van het Onbevlekt Hart van Maria (2e kl.); ged. HH. Timotheus, Hippolytus en Symphorianus, mart.
zo.	23	10.30	Hoogmis	13e zondag na Pinksteren (2e kl.)
vr.	28	geen	H. Mis	H. Augustinus, biss, bel. en kerkl. (3e kl.); ged. H. Hermes, mart.
za.	29	geen	H. Mis	Onthoofding van de H. Johannes de Doper (3e kl.); ged. H. Sabina, mart.
zo.	30	12.00	H. Mis	14e zondag na Pinksteren (2e kl.)
		17.30	Hoogmis	(In Brielle) Votiefmis HH. Martelaren van Gor- cum (2e kl.); ged. 14e zondag na Pinksteren

Activiteiten in Gerwen en Leiden

In de vakantiemaanden juli en augustus vallen onderricht en bijeenkomsten uit in Gerwen en Leiden.

Biechtgelegenheid

Op zon- en verplichte feestdagen: drie kwartier vóór de H. Mis, eventueel ook na de H. Mis.

Stipendium voor de H. Mis

Het stipendium voor een H. Mis bedraagt: € 17,00.

Onze overledenen

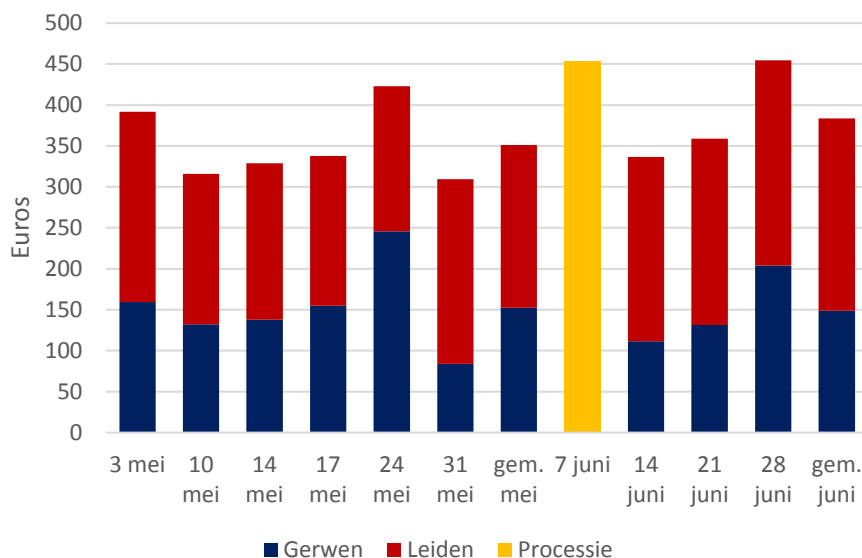
Hr.	C.P.M.	Raaymakers	Eindhoven	01	07	2000
Hr.	G.	Oude Elferink	Denekamp	01	07	2014
Mevr.	R.M.	Bastiaanse-Favejee	Rotterdam	03	07	1998
Mej.	J.E.	van Paassen	Houthalen (B)	03	07	1998
Mevr.	Chr.	Martens-Rafferty	Den Haag	03	07	2006
Mevr.	M.J.	Galama-Bohncke	Amsterdam	09	07	1994
Hr.	H.J.	Bras	Eindhoven	10	07	2007
Mevr.	J.C.	Willemsen-Schmitz	Arnhem	20	07	2007
Hr.	J.M.	van der Horst	Wateringen	20	07	2013
Hr.	M.H.	van Ierland	Rotterdam	27	07	2005
Mevr.	H.M.M	Bakermans-Prick	Heemstede	28	07	2014
Hr.	C.P.C.	Soethoudt	Maastricht	03	08	1992
Hr.	T.F.	Bakker	Lichtenvoorde	03	08	2008
Mej.	F.H.	van Kemenade	Liessel	04	08	1997
Prof.	J.P.M.	van der Ploeg o.p.	Nijmegen	04	08	2004
Hr.	M.A.T.	Hannappel	Leidschendam	04	08	2004
Hr.	N.J.	van den Nouwland	Haarlem	04	08	2005
E.H.	L.L.	Troubleyn	Sint Niklaas (B)	10	08	2014
Hr.	A.A.	Sarens	Leidschendam	12	08	2010
Hr.	H.J.	van Avesaat	Venlo	12	08	2014
Mevr.	C.E.H.	Klein-Büller	Rijswijk	16	08	1998
Hr.	M.	Bessems	Maastricht	25	08	1999
Mevr.	L.J.A.	Schalk-de Hoon	Breda	26	08	2004

Jaarprogramma

Wanneer? van	t/m	Waar?	Wat?
04-07-15	16-07-15	Oudenaarde (B)	EK-jongenskamp
06-07-15	11-07-15	Antwerpen	Geestelijke Oefeningen (gemengd)
19-07-15	30-07-15	Oudenaarde (B)	EK-meisjeskamp
20-07-15	25-07-15	Antwerpen	Geestelijke Oefeningen (gemengd)
29-08-15	30-08-15	Nederland	Bedevaart Gorcum-Brielle
07-09-15	12-09-15	Antwerpen	Mariale Retraite (gemengd)
19-09-15		Bonheiden (B)	Sportdag van de Traditie
26-09-15		Leiden	Derde Orde FSSPX
03-10-15		België	Bedevaart Banneux
11-10-15		Leiden	Parochiefeest
24-10-15		Leiden	Aanbiddingsdag
14-11-15		Gerwen	Derde Orde FSSPX
22-11-15		Gerwen	Parochiefeest met Sinterklaas
22-11-15		Leiden	Koordag i.v.m. H. Cecilia
29-11-15		Gerwen/Leiden	Adventsbezinning (Derde Orde)

Collecten in mei en juni

Onze adressen in Nederland

Gerwen

Oude St. Clemenskerk
Heuvel 21
5674 RR Nuenen
Telefoon +31 (0)40 283 45 05
H. Mis zie pagina 47 e.v.

Leiden

Kapel O.L.V. van de Rozenkrans
Sumatrastraat 197
2315 BD Leiden
Telefoon +31 (0)40 283 45 05
H. Mis zie pagina 50 e.v.

Telefoontijden: maandag t/m zaterdag 09.30-12.00 en 14.00-17.30 uur.
In noodgevallen staan wij u vanzelfsprekend ook buiten deze tijden ter beschikking. Bovendien kunt u altijd een bericht op ons antwoordapparaat achterlaten of per e-mail met ons in contact treden.

E-mail adressen van de priesters

c.debeer@stpiusx.nl voor Pater C. de Beer
p.huyssegems@googlemail.com voor Pater K. Huyssegems

Bankrekening

Stichting St. Jozef Nuenen
Heuvel 23
5647 RR Nuenen
IBAN: NL11 INGB 0003 9907 90
BIC: INGBNL2A

Kerkrade

(Duitstalig)
Kerk St. Maria ter Engelen
Pannesheiderstraat 71
6462 EB Bleijerheide/Kerkrade
Telefoon +31 (0)45 543 33 66

De erediensten worden verzorgd door de priesters van de
Priorij St. Bonifacius
Bottroper Strasse 295
D-45356 Essen
Telefoon +49 (0) 20 166 49 22

Op zondag Hoogmis om 9.30 uur

District Benelux

*Brussel (Namen, Quiévrain en
Luxemburg)*

Christus Koning Priorij
Eendrachtstraat 37
1050 Brussel
Telefoon +32 (0)2 550 00 20

St. Jozefkerk
Frère - Orban Square
1040 Brussel
Telefoon +32 (0)474 860 755

H. Mis
• zon- en feestdagen 8.00 uur
10.00 uur
• ma. t/m za. 18.00 uur

Antwerpen

Priorij van het Allerheiligste Sacrament
Hemelstraat 21-23
2018 Antwerpen
Telefoon +32 (0)3 229 01 80

H. Mis
• zon- en feestdagen 7.30 uur
10.00 uur
• ma., di., wo, za. 8.15 uur
• do., vr. 18.30 uur

Gent

Sint-Amanduskapel
Kortrijksesteenweg 139
9000 Gent
Telefoon +32 (0)3 229 01 80

H. Mis
• zon- en feestdagen 10.00 uur

Colofon

Uitgever

Priesterbroederschap St. Pius X

Redactie

Pater C. de Beer
Priorij St. Clemens
Heuvel 23
5674 RR Nueneu
Telefoon +31 (0)40 283 45 05

Giften ter ondersteuning

Uw giften ter ondersteuning van ons werk zijn zeer welkom: ze vormen de enige financiële steun voor het apostolaat van de Priesterbroederschap St. Pius X in Nederland. Voor uw overschrijving kunt u gebruik maken van

- internetbankieren,
- een automatische machtiging, of
- de hierbij ingesloten acceptgirokaart.

U vindt ons ook op internet

- www.stpiusx.nl
- www.stpiusx.be

2 Voorwoord

DOSSIER

- 4 Dienst aan God en vrijwilligerswerk
- 8 De Zuivere Waarheid (deel 1)
- 18 Bekering tot Christus of ecologische bekering

TERUGBLIKKEN

- 22 Torendag
- 24 Bedevaart Chartres - Parijs
- 28 Sacramentsprocessie in Gerwen, zondag 7 juni 2015

30 Maria-ten-Hemel-Opneming

EUCCHARISTISCHE KRUISTOCHT

- 32 Uitleg van de intentie
- 36 Generaal de Sonis
- 41 Schatkisten
- 42 Puntje
- 44 Bijbelse Geschiedenis

VAN DE PRIORIJ

- 46 Bedevaart Gorcum - Brielle
- 47 Kalender Gerwen
- 50 Kalender Leiden
- 52 Onze overledenen
- 53 Jaarprogramma
- 53 Collecten in mei en juni

- 54 Onze adressen in Nederland
- 55 District Benelux
- 55 Colofon